

Každý, kdo ozývá jméno Páně, bude spasen.

(Ř 10,13)

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo Mons. Martina Davídka	3
Rozhovor P. Krzysztof Mikuszewski MS a br. Jarosław Stupkiewicz MS: Cesta ke kněžství a řeholnímu životu P. Stanislav Příbyl: Přišel jsem s chutí zamilovat si to tady	4 12
Představujeme Farnost Bozkov	7
Církevní stavby v diecézi S Radkem Rejškem za varhanami kostelů litoměřické diecéze: Pneumatické varhany	10
Zprávy Představujeme: Mons. Martin Davídek, nový generální vikář litoměřické diecéze Krátké zprávy z diecéze	11 14
Napsali jste Příspěvky čtenářů Historické kalendárium	16 6
Charita Co se děje v charitách	18
Pozvánky Pozvánky, knižní nabídka Pozvánky, z diářů biskupa a gen. vikáře	20 22
Fotogalerie Světové dny mládeže Krakov 2016	23

Fotografie na titulní straně časopisu:
Foto: Karel Pech

*Fotografie bez uvedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA
časopis litoměřické diecéze
21. ročník • 7. číslo • 20 Kč

Milí čtenáři Zdislavy,

dnes se na vás obracím nejen jako bývalý šéfredaktor Zdislavy, ale také jako nový generální vikář litoměřické diecéze a člověk odpovědný za, mohu-li to tak říci, náš časopis. Toto naše periodikum si prošlo svými „dětskými roky“ od svého zrodu v roce 1995. Patřila mezi ně první čísla vytištěná černobíle prakticky téměř na kancelářském papíru přes občasné barevné verze na lepším papíře až po plně barevnou úroveň, čímž se časopis Zdislava stal možná jedním z nejlepších diecézních časopisů u nás.

V průběhu více než dvaceti let se vystřídal několik šéfredaktorů a také redaktorů, někteří přispěvovatelé přibyli, jiní naopak odešli, či dokonce završili svou pozemskou pouť a jsou našimi přímluvci z věčnosti. Všem bych jim chtěl poděkovat.

Mohl jsem v průběhu řady let pozorovat nejen vývoj časopisu jako takového, ale i celé diecéze, kterou lze právě na stránkách Zdislavy takto vidět. Díky úsilí nemnohých, protože ruku na srdce, to, aby Zdislava vyšla, často spočívalo na jediném člověku, vznikla téměř kronika litoměřické diecéze.

Je milé listovat starými čísly a vidět, jak někteří, kteří v prvních ročnících byli vyfotografováni a otištěni jako děti, jsou dnes sami rodiči, kteří jsou zase na současných stránkách vidět se svými dětmi. Tak dostává náš časopis i to, co je církvi vlastní – totiž rodinný charakter.

Na tomto novém začátku by asi nebylo vhodné psát příliš dlouze. Spíše než psát je vhodnější přát. A tak si dovoluji našemu periodiku popřát, počítáme-li dvacet let jako lidskou generaci, aby se v této další „generaci“ stávala časopisem, který nebude chybět v žádné farnosti a který si budou rádi číst i lidé, kteří se o duchovní dění v našich krajích zajímají a touží po spojení s Kristem, naším Pánem a Spasitelem, Matkou Boží Pannou Marií a všemi svatými.

S tímto přáním si dovoluji vzývat a prosit o přímluvu i svatou paní Zdislavu, patronku naší diecéze i časopisu, kterému ona propůjčila své jméno.

*Mons. Martin Davídek
generální vikář*

Cesta ke kněžství a k řeholnímu životu

Polští saletini P. Krzysztof Mikuszewski a br. Jaroslaw Stupkiewicz působí v Bozkově již řadu let. Při našem setkání na bozkovské faře jsme se zajímali o to, co je přivedlo k práci pro druhé a jak se přihodilo, že působí v České republice.

P. Krzysztof se svým typickým úsměvem

P. Krzysztof

Mohl byste nám říci o své cestě ke kněžství?

Už jako dítě jsem ministroval, bylo nás v naší farnosti vždycky hodně, až sto dvacet ministrantů. Takže bylo přirozené, že většinou po prvním svatém přijímání polovina kluků vstupovala k ministrantům. Náš pan farář byl dost přísný, měli jsme úkoly, které jsme museli plnit. Mívali jsme například pravidelné sobotní sbírky, a jestliže někdo nebyl na sbírce a nesloužil u oltáře během týdne, nemohl sloužit ani v neděli. Myslím, že to bylo dobré, člověk se už jako dítě učil být systematický a věděl, že ministrování je úkol a zodpovědnost. Přistupovali jsme k této službě jako kluci vážně. Možná i tato moje zkušenost měla vliv na moje povolání, které ale dává Bůh. V rodině jsem měl strýce, který byl kapucínem. Kapucíni se mi jako řád vždy líbili, ale říkal jsem si, že nepůjdu tam, kde mám rodinu, a tak jsem

se rozhodl vstoupit k saletinům. Přitahovala mě sem mariánská úcta a cítil jsem se být povolán ke vstupu do tohoto řádu.

Bylo ve vašem mládí ještě něco, co vás k duchovnímu povolání nasměrovalo?

Ano. Účastnil jsem se pěších poutí do Čenstochové a tam jsem se rozhodl. Byl jsem tehdy studentem střední školy a právě tam jsem potkal člověka, který býval závislý na alkoholu a drogách a vyprávěl o svém hledání Boha a o svém obrácení. Myslím, že se pohnulo něco v mém srdci a tehdy jsem pocítil, že i já bych měl k Bohu nějak vykročit. Tehdy přišlo mé povolání. Vše jsem v Čenstochové obětoval Panně Marii. A pak už šlo všechno rychle. Vstoupil jsem do řádu.

Rodiče vám vybrali jméno Krzysztof, ten, který přináší Krista...

Moji rodiče chtěli, abych se jmenoval Pavel, ale v rodině už Pavel byl, tak mi dali jména dvě: Krzysztof Pavel. Já jsem z věřící rodiny, tam jsem dostal ten důležitý základ, tam jsem se naučil modlit se. U mladého člověka musí ale vždycky přijít rozhodnutí pro opravdovou víru, aby to nebyla víra jen podle rodičů, podle tradice, ale aby sám osobně řekl Bohu ano. Myslím, že v tomto věku je velmi důležité, aby byla nablízku skupinka věřících vrstevníků.

Když jste vstoupil do řádu, bylo to takové, jak jste si představoval?

Já jsem neměl o řeholním životě ideály. Už jako malý kluk jsem jezdil ke kapucínům, můj tatínek jim dělal účetnictví, měl jsem tam strýce, pobýval

jsem tam. Měl jsem tedy trochu představu o životě v klášteře. Měl jsem tam také kontakt s mladými, kteří se připravovali ke kněžství, takže mohu říct, že mi takové prostředí připadalo přirozené. V semináři nás bylo kolem sedmdesáti saletinů, někteří z nich vystoupili z řádu, protože necítili své povolání. V těch okamžicích jsem o sobě také přemýšlel, ale já jsem vždy vnímal světlo svého povolání. Mým kamenem úrazu byl zpěv, protože nemám hudební nadání, takže nejhorší zkoušky byly pro mne spojeny s hudbou. Pokaždé, když jsem rozjímal, jestli mám být knězem, přišly na mne pochybnosti, mohu-li vůbec být knězem, když neumím zpívat.

Jak si vysvětlujete, že v Čechách i v Polsku byla komunistická diktatura a u nás v Čechách mělo toto období horší dopad na duchovní život než v Polsku?

Ano, rozdíl v následcích je velký, ale když se podíváme do historie, vidíme, že v Čechách proběhly husitské bouře, takže tady měli komunisté dobrý základ pro znevažování katolické církve. V Polsku byl také komunismus, ale devadesát procent lidí zde bylo věřících. Režim v Polsku si nemohl dovolit tolik jako tady. S církví se v Polsku vždycky počítalo a také tam v církevních kruzích vyrostlo mnoho výrazných osobností, což mělo vliv na život

celé společnosti. Poláci, když na ně někdo nebo něco útočí, se víc dají dohromady, semknou se. Takže za komunismu byly v Polsku kostely možná víc naplněné než dnes, kdy je svoboda.

Co vás přitahovalo k misiím?

V srdci jsem vždycky myslel na misie, chtěl jsem do Brazílie, do Argentiny. Nelituji ale, že jsem zde v Čechách, vždyť Pán Bůh nám sám vybírá místo, kde mu můžeme nejlépe sloužit. My máme jen naslouchat, a jdeme-li tam, kam nás On volá, budeme se tam určitě cítit dobře.

Cítíte se v Čechách i po šestnácti letech stále jako na misiích?

Já se tu už cítím jako doma. Evangelizovat můžeme nejen slovem, ale i svědectvím života. Je to propojené. Když se člověk někde cítí jako doma, je vždy autentičtější a jeho svědectví více přijímají hlavně mladí, protože ti hledají opravdovost. Svědectví života by mělo přitahovat a učit a já si myslím, že naše působení tady je takovým darem, že lidé vnímají, že žijeme jako komunita. To je důležité zvláště v dnešní době, kdy se rozpadá rodina, kdy se lidé uzavírají a kdy nefungují mnohé tradiční vazby. Proto lidé takové svědectví hledají.

Na co jako kněz kladete důraz?

Pro mne, a i proto jsem si zvolil řád saletinů, je to smíření. Dar svátosti smíření je pro mne odjakživa důležitý. Jsem přesvědčen, že všechny aktivity kněze mají vést ke smíření. K obrácení se člověka k Bohu. Pro kněze je nejkrásnější okamžik, když někdo po mnoha letech přistupuje ke svátosti smíření. To je dar, ze kterého má kněz velkou radost a naplňuje ho to důvěrou, že vše, co koná, se zúčtuje. Radostí pro kněze jsou také křty dospělých. Protože tady je katechumenát něco docela jiného než výuka dítěte. Mne tato práce obohacuje

je a mnohemu se při ní naučím. Svátost smíření je velmi citlivá věc; chceme-li k ní někomu pomoci, musíme se v první řadě modlit a obětovat naše bolesti. Je také dobré navázat s lidmi kontakt a nic nevnučovat, protože vnučování vyvolává protitlak. Mnozí mají předsudky, mnozí se v životě nezpovídali a zpověď považují za zastaralou. Přitom lidé tak nutně právě tuto svátost potřebují. Někdy je to dlouhá cesta a je třeba být citlivý a delikátní. Myslím, že osobní kontakt a svědectví pomáhá. Je také třeba mít hodně trpělivosti a komunikovat.

Je něco, co vás po šestnácti letech působení zde bolí?

Ano, mou bolestí jsou farnosti, kam kněz jen dojíždí, kde tím pádem nevzniká důležitý kontakt mezi knězem a farníky. U mne je to Zlatá Olešnice. Zrovna včera jsme měli o této farnosti rozhovor. Je tam jen několik starších lidí, ale jsou obětaví, věrně se modlí. Dokonce mi jeden z pámatkářů vyprávěl, že šel na výlet a došel až k tomuto kostelu, dveře byly otevřené a uvnitř sedělo pět žen, které se modlily. Jeho to duchovně nadchlo, bylo to pro něj velmi silné. Možná tedy, že modlitby těchto několika lidí přinesou mnohým obrácení a že se díky nim v budoucnu kostel naplní, to my lidé neumíme předvídat.

Bratr Jaroslaw

Mohl byste se krátce představit?

Jmenuji se Jaroslaw Stupkiewicz, jsem řeholník z kongregace Matky Boží z La Salette a v České republice působím od roku 2002. Dva roky jsem pobýval v Mělníku, kde jsem skládal věčné sliby, a potom jsem šel sem do Bozkova. Původně jsem měl v Čechách strávit rok, teď už jsem zde čtrnáct let. Svůj pobyt jsem začínal kurzem češtiny, jazyku tedy rozumím a komunikace mi nedělá problémy. Vždycky jsem chtěl odcestovat z Polska a působit v jiné zemi, ale netušil jsem, že skončím

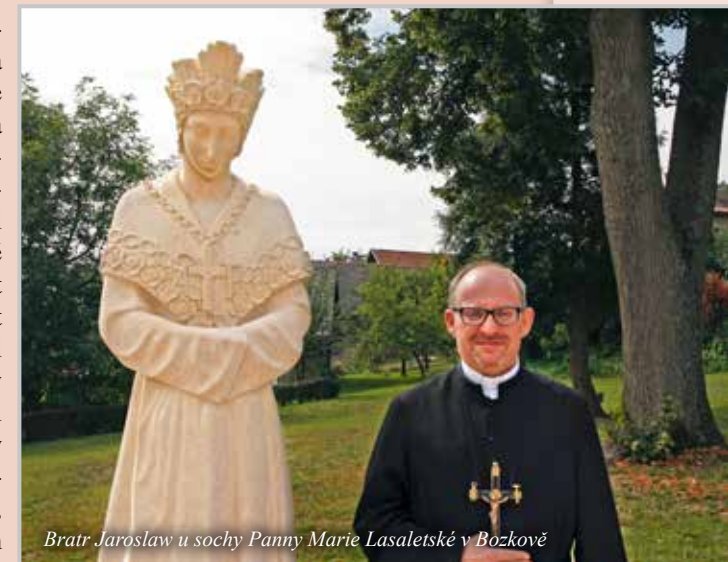
v Čechách, vždyť naše kongregace má misie na mnoha místech světa.

Co konkrétně máte zde na faře v Bozkově na starosti?

Naše fara je otevřená, projde tu mnoho lidí, v létě se zde střídají skupiny. Uklízím, pomáhám s nákupy, s přípravou snídaní, starám se o zahradu. Přijíždí k nám spousta lidí, věřící i nevěřící, a někteří si chtějí povídat. Opravdu rád připravuji květinovou výzdobu kostela pro různé příležitosti, na poutě, svatby, a také jsem zdobil Svatou bránu. Jsme tady ve službě nepřetržitě, protože je zde stále mnoho lidí, kteří si sem jezdí pro radu nebo chtějí mluvit o svých problémech, a my jsme jim k dispozici. Nejúčasnější je, když sem poprvé přijedou nevěřící a jsou trochu ostražití, fara je pro ně exotické prostředí. Když se potom trochu poznáme, bývají překvapení, že jsme normální. Pro mnohé je to jejich první kontakt s knězem nebo s řeholníkem v životě. Já osobně jsem se zase zde v Čechách poprvé v životě setkal s nevěřícími lidmi.

Kdy jste se pro řeholní život rozhodl?

Tu myšlenku jsem měl už na střední škole. Jako mladý jsem se účastnil v Polsku pěších poutí do Čenstochové,

Bratr Jaroslaw u sochy Panny Marie Lasaletské v Bozkově

a k reholnímu životu
cesta ke

putoval jsem asi devětkrát, vždy tři sta osmdesát devět kilometrů, které poutníci ujdou za dva týdny. Toto putování mě vždy nabíjelo na celý rok. Po cestě jsme zpívali, měli jsme zajímavé přednášky. Já jsem pokaždé putoval se skupinou, kterou vedli saletini, já i pocházím z farnosti, kde saletini působili. Možná to všechno na mě mělo vliv, a proto jsem vstoupil k saletinům. Vždyť ti mě pokřtili, připravili k prvnímu svatému přijímání i biřmování. Nejvíce mě ale přitahoval jejich život v komunitě. To bylo pro mne asi nejdůležitější, jejich život v pospolitosti. Po maturitě jsem musel na rok a půl na vojnu, potom jsem pracoval a až ve dvaceti pěti letech jsem se rozhodl pro vstup do kláštera.

Tady v Bozkově máte také na starosti poutě...

Ano, a také zde v Čechách vedu lasaetskou rodinu. U vzniku saletinské rodiny v Čechách byl P. Richard Kurasiewicz. Každý měsíc mívá saletinská rodina setkání v Mělníku. Slavíme bohoslužbu slova, modlíme se, potom je agapé na faře a já vždy jednou

za měsíc napíšu duchovní dopis. Lasaetská rodina se neustále modlí za obrácení hříšníků, tedy za to, oč prosila Matka Boží ve svém poselství během zjevení 19. září 1846 v La Salette ve Francii. Organizujeme také poutě, předloni jsme byli v La Salettě ve Francii, loni jsme navštívili mariánská poutní místa na Moravě a v tomto roce, který je Rokem milosrdenství, jsme cestovali do

Polska, především do Krakova. Na příští rok chystáme cestu na poutní místa Slovenska a Maďarska. Naše poutě nejsou určeny jen pro členy saletinské rodiny, kdokoli se k nám může přidat. Saletinská rodina má celkem několik tisíc členů, tady v Čechách k ní patří přes padesát lidí, všichni se navzájem znají jako v opravdové rodině. Exercicie nejen pro ni se konají první adventní víkend tady v Bozkově. Vždy nějaký kněz přednáší, loni jsme zde měli Josefa Jaroše, prvního kněze saletina v Čechách.

Jaký je rytmus duchovního života řeholníka na faře v Bozkově?

Rytmus dne je závislý na tom, kdo pobývá na naší faře. Když tu máme hosty, musíme nachystat snídani a uklidit po ní, potom je čas, kdy se modlíme společně i s P. Janem Juchou breviář. Poté pokračujeme každý ve své práci, v poledne se opět modlíme a večer máme společně mši svatou. Během dne si každý musí hlídat čas pro osobní modlitbu. Je to mnohdy boj s únavou a nedostatkem času.

Nikdy jste nelitoval, že jste zvolil tuto cestu?

To určitě ne. Když je slabší chvíle, tak si člověk vzpomene na začátek, na sílu, energii a motivaci, které mu vyvolení této cesty poskytovalo. Vždycky, když se člověk vrací ke kořenům svého řeholního povolání, povzbudí ho to a může pokračovat dál.

Ještě byste rád cestoval do dalekých zemí?

No, nevím. Mě vždycky lákala Amerika. Předloni jsem byl v Kanadě, celou jsem ji procestoval, byli jsme i na Aljašce. Navštívil jsem tam polskou farnost a musím říct, že byla velmi živá. Během neděle tam byly slouženy i tři mše svaté v polštině a ještě dvě v angličtině a vždy bylo plno. Ve farnosti se konalo mnoho různých akcí, koncertů, setkání. Bylo to úžasné. Rád bych se tam ještě jednou podíval, ale můj domov je už tady...

Text a foto: Zuzana Adamová

Historické kalendárium ŘÍJEN

V pondělí 3. října uplynulo již 75 let od tragického úmrtí dominikánského kněze Franze Wilhelma Schlössingera. Tento podmokelský rodák působil od počátku 20. století v olomouckém konventu bratří kazatelů, kde velmi úspěšně zastával především četné pedagogické funkce. V roce 1939 se stal převorem litoměřického konventu, kde si získal proslulost mj. díky své lékařské pomoci, kterou zdarma poskytoval potřebným lidem. V roce 1941 byl z tohoto důvodu zatčen gestapem jako „kouzelník“ nebezpečný Říši. Kvůli vážnému onemocnění byl sice z vazby propuštěn, ovšem 3. října 1941 zemřel na její následky za nepříliš vyjasněných okolností.

Osobnost 15. litoměřického biskupa Josefa Grosse jsme v našem kalendáriu již připomínali. Vzhledem k tomu, že 10. října uplyne přesně 150 let od jeho narození v Přimdě, zaslouží si jistě naši pozornost znovu.

O den později, tedy 11. října, si připomínáme již 300. výročí slavnostní intronizace třetího litoměřického biskupa Huga Františka Königsegg-Rottenfels. Na této intronizaci je asi nejzajímavější, že se udála více než pět let po Königseggově jmenování litoměřickým biskupem i jeho biskupské konsekraci. Nový litoměřický pastýř byl však zároveň pověřen četnými světskými úřady a císařskými posláním v Porýní a diecézi za něj řídil generální vikář. Do Litoměřic poprvé zavítal právě až v roce 1716, kdy mj. započal s budováním základů nové věže a později založil při kapitule dva nové kanonikáty.

Antonín Ludvík Frind je dodnes znám především jako precizní církevní historik (je autorem nedokončeného díla Kirchengeschichte Böhmens), méně se však ví, že v roce 1879 byl jmenován litoměřickým sídelním biskupem. Jeho episkopát však trval pouhé dva roky, neboť – poměrně nečekaně – zemřel 25. října 1881, tedy před 135 lety, a o šest dnů později byl pochován na litoměřickém městském hřbitově.

Martin Barus, archivář biskupství

Starobylé poutní místo tepe životem

Rádi bychom představili farnost Bozkov, další z míst v naší diecézi, kde byla ve Svatém roce milosrdenství otevřena Svatá brána. Toto krkonošské mariánské poutní místo má zajímavou historii, ale my bychom dnes rádi představili spíše současnost této farní kolatury.

Trocha historie

Nejstarší zápis o kostele v Bozkově pochází z roku 1352. Ovšem místo, na němž stojí kostel dnes, bylo vybráno za zvláštních okolností v době, kdy byl Bozkov po husitských bouřích sto let bez kostela. Stalo se to tak, že zde v polovině šestnáctého století v červenci napadl sníh, který netál, a plocha sněhem pokrytá připomínala půdorys kostela. Navíc stavební materiál na kostel, který se měl stavět v nedalekých Roztokách, byl podle pověsti zázračně přenesen do Bozkova. Lidé viděli v těchto znameních pokyn, aby se nový kostel stavěl právě zde. Když začaly být kopány základy budoucího kostela, našli dělníci sošku Panny Marie, kterou zde o sto let dříve před husity ukryl kněz P. Janoušek. Tato soška je dodnes umístěna na oltáři kostela Navštívení Panny Marie (Královny hor). Dnešní barokní podobu dostal kostel v letech 1757–1792 z podnětu hraběnky Marie Polyxeny Desfoursové. Tehdy sem k Panně Marii Bozkovské putovaly tisíce poutníků a během poutí zde sloužilo i dvacet šest kněží. Kostel je zvenčí prostý, ale uvnitř bohatě vyzdobený. Kostelní věž je vysoká 49 metrů. Vyhlídkový ochoz věže byl opraven a je přístupný veřejnosti. Je odtud krásný výhled na krkonošské kopce, Jizerské hory i Český ráj. Z věže se nese krajinou hlas tří zvonů.

Unikátní varhany

Varhany pro zdejší kostel zhotovil v roce 1852 významný varhanář Josef Predinger z Albrechtic u Tanvaldu. Tyto varhany mají dva manuály a dvacet čtyři rejstříků, což je řadí k největším nástrojům v litoměřické diecézi a zároveň k nejcenějším varhanářským památkám z 19. století u nás. Bozkovské varhany byly proto v roce 2002 prohlášeny národní kulturní památkou. V současné době je však tento pozoruhodný nástroj ve velmi špatném stavu, protože napadení červotočem dosáhlo kritických rozměrů. Restaurátorský záměr na záchranu unikátních varhan zpracoval diecézní organolog Mgr. Radek Rejšek a je rozčleněn do několika etap. První etapa oprav začala v roce 2013. Letos je ve čtvrté etapě na řadě restaurování vzdušnice hlavního stroje. Opravy nástroje jsou finančně velmi náročné, celkový rozpočet přesahuje pět milionů korun, a proto byla vyhlášena veřejná sbírka a probíhá také akce adopce písňal. Peníze na opravu varhan pocházejí tedy z veřejné sbírky, z dotací Libereckého kraje, z benefičních akcí a z prostředků Matice bozkovské – občanského sdružení, které bylo obnoveno v roce 1992. Opravy nástroje provádí varhanářství Dalibor Michek ze Studénky.

Současnost a aktivity farnosti

Do farní kolatury náleží farnosti Bozkov, Zlatá Olešnice s kostelem sv. Martina a Paseky nad Jizerou s kostelem sv. Václava. Farářem v Bozkově je šestnáct let P. ThMgr. Krzysztof Mikuszewski MS. Jako samostatný pastorační asistent zde působí bratr Jaroslav Stupkiewicz MS. Ve farnosti žije také trvalý jáhen Ing. Michael Koudelka. Službu pastorač-

ní asistentky zde už dvacet let vykonává Mgr. Barbora Kurfiřtová, které bylo uděleno pověření kanonické mise, opravňující k vyučování náboženství. S paní Barborou jsme si povídali o pravidelných akcích v jejich farnosti, které se zde konají během roku. Farnosti fungují jako rodiny; je potřeba, aby se lidé setkávali a spolu sdíleli své zájmy, prožitky i starosti. V Bozkově se jednou za čtrnáct

Farnost Bozkov

dní koná na faře biblická hodina pro dospělé. Nejdříve se farníci modlí breviář a nešpory, potom se čte úryvek z Písma, o kterém se po výkladu diskutuje. Jeden z farníků, Ing. Stanislav Hlava, který se zajímá o historii, si pravidelně připravuje zajímavé úryvky ze starých kronik. V rámci těchto setkání spolu farníci slaví

třeba i narozeniny. Pravidelně spolu farníci prožívají Bílou sobotu, kdy se sejdou po večerní vigílii, aby společnou hostinou oslavili Vzkříšení. V červnu se farnost zapojuje do akce

Noc kostelů, při níž mají návštěvníci mimo jiné možnost vyslechnout si varhanní koncert v podání Jiřího Kurfiřty, sbormistra zdejší školy a bozkovského varhaníka, nebo studenta Lukáše Koudelky. Protože zdejší výjimečné varhany nelze po dobu jejich restaurování používat,

Farníci z Bozkova před Svatou branou milosrdenství

hraje se nyní na elektrický nástroj. V létě nastává období poutí: první červencovou neděli probíhá hlavní pouť na svátek Navštívení Panny Marie, v srpnu na svátek Nanebevzetí Panny Marie je další pouť a v neděli, která je nejbližší svátku Narození Panny Marie (8. září), se mariánské poutě končí. Během léta přijíždějí také skupiny poutníků, které bydlí na faře. O letních hostech, skupině pražských Romů, kteří už třetím rokem tráví týden pod vedením Misionářek Lásky na faře v Bozkově, pojednáme později. Se začátkem školního roku začíná paní Barbora vyučovat náboženství. Zpestřuje výuku formou různých kvízů a aktivit, aby předávala dětem vědomosti hravou formou. V adventním čase připravuje bratr Jaroslav každoročně víkendovou duchovní obnovu nejen pro lasaletskou rodinu. Účastníci třídní obnovy mají možnost vstoupit do adventní doby a nového církevního roku s novými impulsy v srdci. Na svatého Štěpána zde již tradičně vy-

stupuje pěvecký smíšený sbor ze Semil Jizeran a orchestr. Na programu jsou koledy i Rybova Česká mše vánoční. Místní vždy na faře pohostí hudebníky a touto akcí se kalendářní rok v Bozkově na faře uzavírá. V letošním roce bylo ale všechno dění trochu jiné tím, že zde byla 17. ledna otevřena Svatá brána milosrdenství. Slavnostní mši svatou tehdy celebrolval otec biskup Jan Baxant, který zde v zasvěceném Bozkově zlomil při otvírání Svaté brány svoji pastýřskou berlu. Svatá brána láká do Bozkova poutníky. Nedávno sem například doputovalo procesí pod vedením svého kněze. Poutníci dojezdili do Jesenného autobusem a vydali se na tři kilometry dlouhou pěší pouť, aby na jejím konci prošli Svatou branou milosrdenství. Při letošním srpnové pouti k Panně Marii do bozkovského chrámu ozdobeného Svatou branou milosrdenství připutovali poutníci ze Železného Brodu. Procesím pěšky, deset kilometrů. Jejich kněz, P. Jan Jucha, byl hlavním celebrantem poutní mše svaté. Letos v červnu zde opět přivítali otce biskupa, který celebrolval mši svatou, slouženou na poděkování za dvacetileté působení kongregace Misionářů Matky Boží z La Salette v České republice.

Jeden den s otcem Krzysztofem na bozkovské faře

5.50 Otec Krzysztof vstává, za půl hodiny už vede eucharistickou adoraci, které se účastní i dvě sestry, Misionářky Lásky. Přijely se skupinou 53 Romů, kterou tvoří několik spřízněných rodin od prababičky až k batolatům. Sestry se v Praze starají také o lidi bez domova (i ti pod vedením sester přijíždějí každoročně strávit týden na bozkovské faře). Sestry poskytují potřebným nejen hmotnou charitativní péči, ale svou nezištnou láskou jim pomáhají i na cestě obrácení a posvěcení.

7.30 Otec Krzysztof slouží mši svatou v kostele Navštívení Panny Marie. Někteří romští chlapci ministrují, ostatní sledují a prožívají mši svatou z lavic, někteří ospale, jiní aktivněji.

9.00 Opakují se situace z loňského roku: došlo k ucpání odpadů na faře. Je pátek, otec Krzysztof telefonuje instalatérům, kteří nejeví velké nadšení pro ne-nadálou situaci, ale slibují, že

Socha Panny Marie z La Salette poblíž poutního domu v Bozkově

během dne přijedou a pokusí se závalu odstranit. Na faře teď není možné používat WC ani použít vodu. Kromě romské skupiny a dvou Misionářek Lásky je na faře ještě šest dobrovolníků, kteří sestřím pomáhají, a jsou tu také tři bohoslovci, dva z Polska a jeden z Čech, a také otec Jiří Šlégr z Vrchlabí, který se spolu se sestrami romské skupině věnuje.

10.00 Přijíždíme na faru k předem domluvenému rozhovoru s otcem Krzysztofem. Ten nás se svým typickým úsměvem ubytovává v pokojíku pod střešou a sám nám povléká postele, vlastně spíše matrace, protože fara je zcela zaplněna. Krátce spolu hovoříme, ale přijíždějí instalatéři, takže otec Krzysztof jim musí ukázat co a jak s odpady. Stihne nám ještě představit Misionářky Lásky: sestru Bohuslavu, se kterou můžeme komunikovat česky, a matku představenou pražské komunity, sestru Jolis, která pochází z Indie.

11.15 Otec Krzysztof odchází s dvěma instalatéry a sestra Bohuslava spěchá do kostela, kde se svou skupinkou šesti dětí nacvičuje na večerní divadelní představení scénku o lékaři, knězi, dětech a jejich nemocné mamince. Hlavním tématem je síla modlitby k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Děti mají své role rozepsány, takže každé drží list papíru. Jsou neposedné a ztrácí se v textu, ale sestra je trpělivě vrací k ději, takže se scénku podaří přehrát.

12.00 Otec Krzysztof odjíždí nakoupit potraviny, protože při pobytech na faře se ubytovaným také vaří. Této skupince vaří Radek, kdysi klient sestřiček, který jim teď už deset let pomáhá.

12.15 V jídelně se společně obědvá. Sestry se se skupinou modlí před jídlem i po něm, otec Jiří přidává píseň s kytarou. Po obědě je chvíle volna, o klidu se hovořit nedá. Naopak hladina hluku stoupá, děti i dospělí si povídají, smějí se, občas berou kytaru a hrají a zpívají písničky nábožné i romské.

P. Krzysztof celebroje mši svatou při Paseckých hudebních slavnostech

13.00 Dospělí si vaří kávu, pokuřují před farou. Kluci s dobrovolníky Martinem, Honzou a Milošem hrají fotbal. Iveta, maminka středních let, mi říká, že sem jezdí velmi ráda. Zvláště se jí tu líbí příroda a to, že zde mají děti možnost vyběhnout jen tak ven a hrát si, což v Praze nelze.

14.00 Přijíždějí poutníci z farnosti Vrchlabí, aby tu prošli Svatou branou a sešli se zde se svým duchovním otcem Jiřím. V koupelně v přízemí stále pracují instalatéři, zdá se, že problém s odpady bude brzy vyřešen. Vrcholí přípravy na divadelní představení. Každá ze sedmi skupinek, do kterých jsou návštěvníci z Prahy rozděleni, nese jméno nějakého světce a má svého vedoucího mezi dobrovolníky. Ti se snaží ještě rychle zopakovat jednotlivé role a také zajistit všem kostýmy, protože každý by se rád pro svou roli i oblékl.

15.00 V jídelně začíná několika písněmi s kytarou v rukou otce Jiřího divadelní představení. Sedíme v hledišti stejně jako poutníci z Vrchlabí. První scénku zrežirovala dobrovolnice Eliška, která se právě vrátila ze setkání mládeže v Krakově. Scénka vypráví skutečný příběh z Jemenu, kde byl letos v březnu unesen kněz a zastřelen Misionářky Lásky. Všichni hrají s chutí, v hledišti se ozývá křik a smích. Další před-

stavení je o modlitbě k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, a i to sklízí ohlas a ovace. Mezi jednotlivými scénkami hraje otec Jiří na kytaru a zklidňuje publikum písněmi. Dospělí hrají scénku o španělském mučedníkovi, otec Jiří zde vystupuje v roli vozky. Během představení se herci chápou kytary a dávají k lepšímu romské melodie, hlediště zpívá spolu s nimi. Největší ohlas ale získávají dobrovolníci se sestrou Jolis, kteří si připravili krátký výstup v romštině. Ztichlé hlediště napjatě naslouchá. Scénku nám poté předvádějí i česky. Nakonec se rozdávají diplomy a dárky dětem. Každé je za něco oceněno, třeba i za to, že vydrželo pár minut v klidu či hrálo s chutí svoji roli. Diplomy a ocenění dostávají nakonec všichni: sestry, dobrovolníci i duchovní. V závěru k sobě každé dítě tiskne nové plyšové zvířátko. Mně třetí hlava, a tak si jdu chvilku odpočinout do podkrovního pokoje. Po cestě nahoru potkávám otce Krzysztofa a tentokrát se neusmívá. Voda se po opravě odpadů vylila v prvním patře do kuchyně, takže tu celou dobu uklízel a větral.

17.30 Všichni se přesouvají do kostela, kde je půlhodinová adorace a poté mše svatá, kterou celebrouje otec Jiří. Otec Krzysztof slouží ve zpovědnici, a když vyzpovídá všechny kajícíky, odjíždí autem do Jelení Hory, kde má vyzvednout nová oltářní plátna.

19.30 V šestnácti kilometrech vzdálených Pasekách nad Jizerou ve zcela zaplněném kostele sv. Václava začínají vyhlášené Pasecké hudební slavnosti,

kteří se zde konají už po šestadvacáté díky rodině Waldmannových. Dnes je na programu koncert k 700. výročí narození Karla IV. *Maiestas Carolina*, účinkuje Musica Bohemica s uměleckým vedoucím Jaroslavem Kříčkou. Otec Krzysztof se poprvé za šestnáct let svého působení ve farnosti dnes koncertu neúčastní, je v Polsku. V neděli bude ale celebrolvat slavnostní mši svatou, Missu in F, od Giovanniho Plattiho. Po rušném dni nasloucháme krásné hudbě. Na závěr sbor i posluchači jako přídavek společně zazpívají píseň Aby nás Pán Bůh miloval a pomalu se rozcházejí. Jdeme zpět do Bozkova.

Kostel sv. Martina ve Zlaté Olešnici

22.00 Kostel Navštívení Panny Marie září do tmy. Sestry zde mají večerní adoraci.

23.00 Přijíždí otec Krzysztof, přiváží nová plátna a svoji neteř s kamarádkou, protože děvčata zde budou v příštím týdnu pomáhat v kuchyni. Náročný den končí, rušná fara utichá.

Text a foto: Zuzana Adamová

Kostel Navštívení Panny Marie v Bozkově

Výhled na krkonošské kopce, Jizerské hory i Český ráj

S Radkem Rejškem

Problém zvaný pneumatické varhany

Za památnými varhanami kostelů litoměřické diecéze

Přelom 20. a 21. století je pro varhánky a varhanáře charakteristický vznikem dosti ožehavé, ale svěbytné situace – v doslova masovém množství končí životnost varhan s pneumatickou trakturou, přičemž je lhostejno, zda jde o systém tlakový nebo výpustný. Výklad o podstatě pneumatických traktur varhan by vydal na řadu článků, což není smyslem tohoto pojednání v časopisu Zdislava. Rád bych zde předložil stručnou úvahu, jak situaci, která postihuje velké množství farností všech diecézí, řešit, ale přiznám se bez okolků – občas také v této věci propadám „koncepční bezradnosti!“.

Pneumatická traktura je ve své podstatě dědictvím po generacích varhanářů, kteří v nejlepší úmyslu usnadnit varhanní hru a ovládání nástroje spolu s myšlenkami rozšířit dosud netušené možnosti pomocí technického pokroku vynalezli mnohdy pozoruhodné technické vymoženosti a zlepšováky, jenže v krátkém časovém horizontu vlastně nikdo neřešil otázky, jak bude to či ono fungovat za dvacet, padesát, sedmdesát let... Skoro by se chtělo cynicky poukázat na moudrost, která praví, že „všechny zlepšováky jsou jen k horšímu“...

Flagrantní ukázkou takové situace máme například v děkanském kostele v Nanebevzetí Panny Marie Ústí nad Labem. Zdejší velké a zvukově rozhodně zajímavé varhany sem byly přestěhovány ze seminárního kostela v Praze a jejich historii by nebylo dobré šmahem pominout s tím, že jde o „bezcestný střep“, který už definitivně dosluhuje, a že takto významný kostel si rozhodně zaslouží odpovídající reprezentativní varhany – pokud možno nové (!). Ale pozor! Všechny, kteří by chtěli horovat za novostavbu „pořádných“ varhan, bych chtěl poněkud přibrzdit v jejich entuziasmu několika zásadními otázkami:

Máte na nové „reprezentativní“ varhany peníze? Máte vyřešeno, jak naložíte se starými varhanami, které budou muset uvolnit místo na kůru? Dřevěné součásti spálíte a kovové přišlaly s oloupanými trubičkami traktury prodáte do sběrných surovin? Co když je nástroj památkově chráněný? A i kdyby nebyl, kdo se cítí kompetentní rozhodnout o tom, že skutečně jde o bezcenný krám, který už doopravdy není k ničemu? Uvědomujete si, že odborné

rozebrání a uskladnění starých varhan tak, aby nebyly při rozebírání a uskladnění zničeny, může přijít také na velmi slušnou finanční částku?

Dobrá, dejme tomu, že peníze na nové varhany nemáte... Takže se nabízí celkem logická a do jisté míry „módní“ úvaha zkusit to v „secondhandu“. Je pravdou, že některé farnosti si skutečně takto pomohly k solidnímu nástroji získanému levně ze zahraničí. Takže znovu – ještě jednou si přečtete předchozí odstavec a pak zde navažte: Pokud se nějaká zahraniční farnost (zvláště německá, holandská či třeba švýcarská) chce tímto způsobem zbavit varhan, asi má k tomu nějaké dost pádné důvody a v každém případě by bylo žádoucí tyto důvody znát a odprodávající farnost by měla být ochotna bez okolků informace o těchto důvodech poskytnout. V případě neochoty z její strany není dále o čem jednat! Dalo by se to přirovnat ke koupi starého automobilu, jehož se chce původní majitel zbavit, přičemž kupujícímu odmítá přiznat pravé důvody, proč (časté technické závady, nadměrná spotřeba atd.). Pokud se koupě zdaří a staronový nástroj na novém místě slouží k všeobecné spokojenosti, pak lze šťastným novým majitelům poblahopřát k mimořádně šťastné výhře v loterii (ano, i to se občas stane, ale jak známo, nelze na to spoléhat).

Pojďme nyní společně zapřemýšlet, co dělat jiného (nebo nedělat). Nejvíce záleží na finančních možnostech farnosti. Při dostatku finančních prostředků lze leccos, při nedostatku naopak nelze téměř nic (s úsměvem dodejme – „jaký to objev“!).

Ještě v nedávné době se zdála být velmi slibnou varianta zachování koncepce a dispozice stávajícího nástroje při výměně traktury (ovládacího systému). Volba nejčastěji připadá na systém elektromagnetický, protože je realizace nejjednodušší a cenově poměrně dostupný (byť po předložení realistického rozpočtu na tuto přestavbu velmi často tuhne úsměv většině optimistů). Volba elektromagnetického systému je v naprosté většině případů vynucena vnitřním uspořádáním varhan (umístěním vzdušnic a od toho se odvíjející možnost či nemožnost propojení hracího stolu se vzdušnicemi mechanickou trakturou). Zásadním limitujícím

faktorem je původní výpustný systém a další na pohled nepostřehnutelné záluždnosti. Mechanická traktura je samozřejmě řešením nejlepším, ale uskutečnit takovou přestavbu často nelze bez zásadních změn umístění vzdušnic uvnitř nástroje či jejich úplné výměny, takže nakonec se ukáže, že přestavba na mechaniku přináší s sebou problémy, jejichž řešení se promítne do cenových relací srovnatelných se stavbou varhan nových. Takže se zvolí prakticky jediná možná varianta přestavby na systém elektromagnetický.

Elektromagnetický systém však přináší úskalí, která si v časech prvotního nadšení z „pokrokovosti“ tohoto řešení uvědomoval málokdo. Kupodivu to není ani tak stárnutí a znehodnocování elektrických a elektronických komponentů v kostelních podmínkách (vlhkost, prašnost atd.), ale velmi obtížně řešitelné problémy působí jejich „stárnutí“ komerční. V elektrotechnice či elektronice prakticky neexistuje prvotní určení vyráběných komponentů speciálně pro varhanářské účely, ale konstruktéři a výrobci elektromagnetických a elektronických traktur a systémů jsou nuceni pracovat s tím, co se aktuálně vyrábí a je dostupné na běžném trhu. Není těžké si domyslet, co to znamená, a u nástrojů s elektromagnetickou trakturou postavených třeba v 60. letech minulého století se problém nedostupnosti potřebných komerčně zastaralých komponentů projevuje velmi bolestivým způsobem. Navíc se ukazuje, že elektromagnetická traktura stárne ještě rychleji než traktura pneumatická, takže lze předem předpokládat její ještě kratší celkovou životnost (samozřejmě při absenci potřebné údržby).

Zdá se, že před námi, kteří máme s varhanami co do činění, vyvstává pořádný problém v podobě hromadného dosluhování pneumatických nástrojů ve spojení s dosavadní bezkonceptností perspektivy smysluplného řešení. Opět se ukazuje, že každý případ bude muset být řešen individuálně podle možností každé konkrétní farnosti. Takže toto pojednání bych zakončil prosbou: Prosim, nechtějte ode mě zatím žádný plošný návod, jak situaci řešit, není to v současné konstelaci všech vlivů a okolností možné.

Radek Rejšek,
diecézní organolog a kampanolog

Diecéze má nového generálního vikáře

Litoměřická diecéze má nového generálního vikáře. Stal se jím biskupský vikář pro pastorační **Martin Davídek**. Biskup Jan Baxant zveřejnil jeho jméno v úterý 22. června 2016 při mši svaté v kostele Všechny svatých v Litoměřicích. Úřad generálního vikáře vykonává od 1. července.

V této službě nahradil P. Stanislava Příbyla CSsR, který po sedmi a půl letech v úřadu generálního vikáře litoměřické diecéze skončil, protože v dubnu letošního roku byl na 105. plenárním zasedání České biskupské konference v Hejnicích zvolen novým generálním sekretářem ČBK. S úřadem generálního vikáře se P. Stanislav Příbyl rozloučil při děkonné mši svaté 22. června v Litoměřicích.

Mons. ICLic. Mgr. Martin Davídek se narodil 31. 12. 1966 v Praze. V roce 1985 maturoval na Středním odborném učilišti polygrafickém v Praze v oboru typografie. Po absolvování dvouleté základní vojenské služby pracoval od roku 1988 v tiskárně Naše vojsko a od roku 1992 v redakci hospodářského a podnikatelského listu Českomoravský profit a v dalších periodikách.

Teologická studia zahájil na podzim roku 1995 v Teologickém konviktu v Litoměřicích a dále v nich pokračoval na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze, kterou absolvoval v roce 2001. Dne 23. 6. 2001 byl vysvěcen na jáhna a poté ustanoven prefektem v litoměřickém Teologickém konviktu, kde vyučoval studenty bohosloví základy teologie. Kněžské svěcení přijal z rukou biskupa Mons. Josefa Koukla v Litoměřicích 29. 6. 2002.

V letech 2002–2003 byl farním vikářem Římskokatolické dómské farnosti u sv. Štěpána v Litoměřicích, dále ředitelem Diecézního domu kardinála Trochty v Litoměřicích a vykonával duchovní správu v Hospici sv. Štěpána v Litoměřicích. V letech 2003–2005 spravoval Římskokatolickou farnost - děkanství Děčín I a excurrando dalších pět farností.

V roce 2005 byl jmenován sekretářem biskupa Mons. Pavla Posáda, sekretářem litoměřického vikariátu a tiskovým mluvčím litoměřického biskupství. V roce 2006 se stal členem Kněžské rady. Byl zároveň členem Rady Katolického týdeníku. Působil jako kaplan v Hospici sv. Štěpána. V roce 2007 byl pověřen funkcí šéfredaktora diecézního časopisu Zdislava. Po odchodu biskupa Mons. Pavla Posáda do Českých Budějovic pracoval na ordinariátu Biskupství litoměřického pod vedením administrátora diecéze Mons. Dominika Duky. Po příchodu bisku-

pa Mons. Jana Baxanta v roce 2008 se stal jeho sekretářem.

V letech 2009–2012 studoval kanonické právo na Papežské lateránské univerzitě v Římě, studium zakončil licenciátem. V roce 2009 byl jmenován členem Kněžské rady a Sboru poradců. V roce 2011 byl instalován sídelním kanovníkem Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích. Od 1. 9. 2012 byl jmenován biskupským vikářem pro pastorační. Je administrátorem Římskokatolické farnosti Libochovany. Od 1. 3. 2013 byl jmenován soudcem Metropolitního církevního soudu v Praze. Od 1. 1. 2015 je členem Diecézního soudu litoměřické diecéze ve funkci promotora iusticiae a defensora vinculi.

Od roku 2015 je doktorandem na Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích.

Hovoří anglicky, italsky, německy a rusky.

Děková mše svatá

Přišel jsem s chutí zamilovat si to tady

Rozhovor s bývalým generálním vikářem litoměřické diecéze P. Stanislavem Příbylem CSsR

Téměř osm let jste působil v litoměřické diecézi jako generální vikář. Můžete tuto funkci popsat?

Když jsem si chtěl doplnit vzdělání, věnoval jsem svoji licenciátní práci právě úřadu generálního vikáře. Například v Kodexu kanonického práva je o ní totiž jen pár odstavců. Zajímalo mě víc, mnohem víc.

Z historického hlediska je generální vikář pomocníkem biskupa, který je veskrze výkonný. Nejzásadnější vlastností této funkce je, že člověk – za splnění jistých předpokladů – je do ní snadno jmenovatelný a stejně snadno odvolatelný. Vznikla ve středověku, kdy zástupce biskupů tvořili různí plebáni, arcijáhni, arcikněží apod., tedy lidé, kteří byli dosazeni do úřadu spojeného s beneficiem (platem), z něhož byli prakticky nesesaditelní. Naopak generální vikář je od počátku naprosto závislý na osobě biskupa a je mu ku pomoci. S jeho funkcí nikdy nebylo spojeno ani beneficium (proto bývali generální vikáři často kanovníky, aby měli nějaké zajištění) ani zásadní stabilita. Důvodem byla středověká praxe, kdy biskup v diecézi často měsíce nebyl například z důvodů cesty na císařský dvůr přes půl Evropy. Při jeho nepřítomnosti jej někdo zastupoval a biskup často po návratu do diecéze zjistil, že jeho diecéze už vlastně není jeho – na jeho místo se de facto usadil jeho zástupce a biskup

ji musel vlastně zpětně dobývat. Právě proto se ve Francii v 11. nebo 12. století objevuje poprvé úřad generálního vikáře, tvořený obvykle dvěma osobami. Jeden z vikářů byl „in spiritualibus“, tedy ve věcech duchovních, což je dnešní generální vikář, druhý pak byl „in materialibus“, kterého bychom dnes nazvali diecézním ekonomem.

V českých zemích máme první zprávu o generálním vikáři za biskupa Jindřicha Zdíka, olomouckého biskupa, který se chtěl vydat na misijní cestu do Pruska a dále na sever k Baltskému moři. Když žádal papeže o dovolení, ten mu přikázal, aby si na dobu své nepřítomnosti zjednal vikáře, který by jej zastupoval. Generální vikáři jako takoví se v naší církvi etablovali zejména za arcibiskupa Arnošta z Pardubic a později. A to opět ve dvojicích. Například se svatým Janem Nepomuckým – Johánkem z Pomuku – byl vikářem ještě Mikuláš Puchník. Oba byli také mučení, avšak Mikuláš přežil. Později byl jmenován pražským arcibiskupem, ale zemřel ještě před nástupem do úřadu.

V 18. století byli generální vikáři v našich končinách významnými osobnostmi, protože biskupské stolce byly často dlouho uprázdněné nebo byli biskupy cizinci. Na pražském arcibiskupském stolci například nebyli zdaleka jen Češi, předpoklad arcibiskupské funkce byl spíše společensko-politický než pastorační. Diecézi pak znal spíše generální vikář, který byl z místního kléru. Mnozí generální vikáři se později také stávali biskupy – např. první litoměřický biskup Maxmilián Rudolf Schleinitz byl před svým jmenováním generálním vikářem kardinála Arnošta Vojtěcha z Harrachu, pražského arcibiskupa. V litoměřické diecézi, kterou nyní znám zevnitř nejlépe, bylo mnoho generálních vikářů, zvláště v 18. století, kteří řídili diecézi sami proto, že jejich biskupové se tam objevovali jen zřídka. Nicméně funkce generálního vikáře byla tehdy neobligátní – tedy nepotřeboval-li biskup, nemusel jej jmenovat. Povinnost je to až od nového Kodexu kanonického práva, od roku 1983. Ovšem již v 19. století bylo pravidlem, že vikář býval jmenován.

Generální vikář je zcela závislý na biskupovi. Rozsah jeho pravomocí je velmi proměnlivý. Je stanoven

tak, že generální vikář má dělat vše, co biskup, kromě toho, co je biskupovi vyhrazeno právem (např. normotvorba – tvorba vnitřních zákonů diecéze) a toho, co si biskup vyhradil výlučně pro sebe nebo pro někoho jiného. Vyhradil-li si tedy biskup vše, nemůže dělat generální vikář nic a naopak. Rozptyl kompetencí je tedy opravdu veliký. V mém případě si vzpomínám, že mi rozsah kompetencí nebyl stanoven písemně, pan biskup mi říkal: „Dělej všechno.“ Měl jsem tedy velkou důvěru a široké kompetence. Časem a praxí se ukázalo, co si on de facto vyhradil pro sebe – např. personálie kněží, abych dal nějaký příklad.

V jakém stavu jste našel svůj úřad a diecézi?

Na tuto otázku je vždy složité odpovídat. Každý z nás, kdo jsme v tom úřadu byli, přicházíme nejen před někým a po někom, ale také do určité doby a situace, do určitých možností. A situace v této diecézi byla dosti vypjatá. Pan biskup Posád onemocněl. Poté, co se uzdravil, Svatý stolec jmenoval do diecéze apoštolského administrátora, a tak téměř veškerý chod diecéze tak byl na bedrech mého předchůdce Mons. Karla Havelky. Jeho pozice byla nezáviděnná a nesmírně těžká.

I pro mne byly začátky krušné. Samozřejmě jsem jiný člověk, než byl můj předchůdce, a také ne vše v úřadě, ne každé přijetí bylo přátelské. Sice jsem, myslím, nikdy nechtěl svou práci ukončit, ale vzpomínám si, že jednou nebo dvakrát mne vypjatá situace dohnala až k slzám. Ale po pár měsících se i toto postupně poddalo. Těžko to říci přesněji, je to už vlastně dávná minulost.

Jak na vás působil úřad kurie?

Dům, kde byl biskupský úřad, byl sice zvenku pěkně opravený, uvnitř ale na hranici funkčních možností. Jednou z prvních věcí, kterou jsme udělali, bylo přebudování kurie tak, že se z ní stal – jak řekl jeden kněz, který tam byl na návštěvě – skromný, ale noblesní úřad.

Na kurii tehdy pracovalo malé množství lidí, někteří z nich byli nemocní, někteří by rádi do důchodu, takže sehnat nové zaměstnance, to byl také jeden z úkolů prvních

měsíců. Myslím si, že se v zásadě podařilo sehnat mladé dynamické lidi, kteří se osvědčili. Nemůžu říci, že bych se v někom příliš spletl, což mne těší.

Byla to dále ale i otázka vybavení. Komunikační technologie – internet, počítače – byly tehdy nedílnou součástí života, ale v Litoměřicích byly spíše výjimkou. To nám poskytlo možnost vše nastavit od počátku. Jedna z věcí, která se mi dodnes líbí, je nově vytvořená doména s jednoduše zapamatovatelným názvem dltm.cz.

Musím ale říci, že jsem hodně opisoval od Prahy. Zejména generální vikář Mons. Michael Slavík mi v mnoha věcech velmi pomohl, a to včetně velkorysých finančních pomoci do začátku. Jak řekl: „Abyste měli na dobrého právníka a dobrého ekonoma.“ Také jsem mohl využívat plodů jejich duševní činnosti, jako byly různé směrnice a organizační řády s tím, že jsme se vždy snažili poděkovat a ve vlastních dokumentech uvést inspirační zdroje. Za to jsem velmi vděčný.

Funkce generálního vikáře vám jistě mimo jiné umožnila realizovat své představy...

Součástí pravomocí je samozřejmě určitý „plezír“ – člověk si tak trochu „sáhne“ na to, že je Boží obraz, protože „Bůh řekl a stalo se...“ Moc také opravdu způsobuje, že věci mohou být realizovány podle mých představ, což je na tom určité to hezké. Je ale třeba si uvědomit a jednat podle toho, že nejsem ten první, ale druhý, což je docela těžká pozice, a vlastně odčítat názory biskupa, protože generální vikář nesmí jednat proti jeho vůli a úmyslům. To se týká zejména určitých nuancí, které se na papír nevejdou. Pan biskup je velmi přátelský, klidný a příjemný, a tak jsem si nikdy nedovolil – a je mi to i cizí – jít do nějakých samoučelných sporů nebo konfliktů, protože to není styl, kterým by se tento úřad měl vést.

Jaké hlavní projekty byste chtěl ze své činnosti zmínit?

Zásadním tématem naší činnosti byly restituce, které po několika pokusech konečně přišly v roce 2012. O tom, že se k nim schyluje, se vědělo již dopředu, takže mohu říci, že od druhé poloviny roku

2010 se už začínaly připravovat podklady pro celý restituční proces. To mne velmi bavilo a kupodivu se to povedlo nejen bez větších průšvihů – jsem si vědom jedné nebo dvou chyb –, ale dokonce téměř bez jakýchkoliv střetů. V podstatě jsme neměli žádné negativní ohlasy v tisku a přitom jsme dosáhli svého: nikde jsme nemuseli výrazně slevovat ze svých požadavků.

Dalším krokem byla investiční činnost, nastavení celého systému, aby začal generovat potřebné peníze. Letos bude první pětiprocentní výpadek státní podpory pro činnost církví a zdá se, že by se mohl více méně pokrýt těmito výnosy.

Děk za tento zdar ale nepatří zdaleka mně, ale všem těm, kteří na věci pracovali. Teď uvidíme, jak se bude dařit dál, protože první roky investování byly jednodušší v tom smyslu, že nic nebylo, a tak se prostě začalo. Pokračování ve větším objemu bude náročnější na správu, ale i na hledání příležitostí a lidí. A to, co je, může také začít dělat problémy. V tomto ohledu přeji svému nástupci i dalším nástupcům, aby se s tím dobře popasovali. Abychom poklad, který jsme projednou dostali, spravovali tak, aby nás dovedl k našim cílům.

Tedy šlo všechno spíše hladce?

Vpředu tma, vzadu světlo. Když jsem viděl obrovské množství kostelů, které je třeba opravit, a nyní se podívám zpět, vidím, že opravdu nebylo čas házet flintu do žita. I tam, kde se zdá, že to nejde, lze udělat velké věci. Samozřejmě to je zásluha všech. Vidím ale, že i když se množství situací zdá být bezvýchodných, Pán Bůh má všechno pevně v rukou a my tak věci možná jen vidíme moc černě.

Jaké rezervy vidíte zpětně ve své činnosti?

Především mám osobní rezervy. Jsem spíše typ vizionáře než realizátora, a tak ne všechny vize byly takové, že bylo možné stihnout je zrealizovat. Také křížení řízení a empatie v mé funkci s sebou neslo určitou nedůslednost, což je výsledek mé povahy a současně nutného kompromisu. Také některé dílčí projekty bylo nutné už při jejich započítí opustit, protože se ukázaly jako nesprávné.

Často mne také překvapuje obraz mne samotného – např. když se vidím na videu. Mohl jsem asi vypadat nepřístupně, uzavřeně, jako člověk, který jde za svým cílem

a moc se neohlíží – to také může být jedna z rezerv mého působení.

Celkově bych ale řekl, že bych hledal spíš ve stylu řešení situací, než ve výsledcích. Správa diecéze totiž představuje permanentně se hrnoucí obrovské množství problémů, které člověk „zdělává“ podobně jako brambory na běžícím pásu. Občas některá ujede, kam nemá, ale pás kvůli tomu nezastaví. Kdo chce najít chybu, samozřejmě ji najde. Základní směřování však stále vidím jako správné.

Jak se vám líbí v nové pozici, v úřadu generálního sekretáře České biskupské konference?

Každý přerod do nového úřadu je bolestný – pro toho, kdo přichází, i pro toho, kdo úřad odevzdává. Nastupující se na počátku zdaleka ne dobře orientuje, a pokud má trochu soudnosti, má dojem, že nemůže nikdy dosáhnout kvality svého předchůdce. Naopak předchůdce se bojí, aby mu to tam jeho nástupce moc nerozboural. Já jsem se toto „prokletí“ bourání práce svého předchůdce rozhodl prolomit. Když jsem sem poprvé přišel, viděl jsem, že je tu dobrá parta lidí, kteří na profesionální úrovni dělají svou práci a při tom je to hezký tým lidí, kteří jsou křesťané, umí se spolu i pobavit. Hovořil jsem o tom také se svým předchůdcem, s nímž jsme se domluvili, že budeme začínat tak, že si to klidně předáme a budeme se snažit to nepokazit jeden druhému.

Moje současná pozice není tak konkrétní, jako byla funkce generálního vikáře. Zde se záležitosti formulují spíše na obecné rovině. To mne ale asi může posunout a myslím, že mne to bude i bavit. Pak mne určitě bude bavit, že nebudu muset říct panu faráři, že na jeho kostel nemáme peníze a že pozemek, který chce prodat, nemůže prodat a že peníze, které potřebuje, musí odevzdat, což byly takové velmi konkrétní nepříjemné okamžiky na mém předchozím postu. Na druhé straně tu může člověk nabýt dojmu, že se nalézá na místě, které s běžným životem příliš nesouvisí. Já to řeším tak, že se rád vracím do farnosti v Horní Polici, poutním místě, které jsem podědil po staříčkém P. Josefu Stejskalovi, a tato pastorece mi přináší chybějící sepětí s realitou a venkovem, který mi – ač jsem se tu narodil – v Praze chybí.

Připravil Pavel Šmolík

Děkovná mše svatá

Krátké zprávy z diecéze

Bývalí bohoslovci děkovali za 40 let kněžské služby

Bývalí studenti litoměřické bohoslovecké fakulty, vysvěcení na kněze v roce 1976, pořádali v Litoměřicích ročníkové setkání. Znovu se tak vrátili do míst, kde před lety studovali, aby s odstupem 40 let zavzpomínali na dobu studií, na své učitele a spolužáky a povyprávěli si, jak rozmanité byly jejich cesty kněžské služby.

Z původního počtu 25 bohoslovců (dva odešli do zahraničí, čtyři již zemřeli) přijelo na setkání do Litoměřic deset bývalých spolužáků. Mezi nimi tři biskupové diecézní

biskup brněnský Mons. Vojtěch Cikrle, pomocný biskup královéhradecký Mons. Josef Kajnek a pomocný biskup pražský Mons. Václav Malý. Dalšími kněžími byli: Rudolf Friedl, Jan Gačík SDB, Václav Habart, Stanislav Kovář, Miroslav Šimáček, Jozef Bohuslav Šprlák O.Praem. a Josef Tichý SJ. V katedrále sv. Štěpána společně slavili děkovnou mši svatou. Jejím hlavním celebrantem byl litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, kázal Mons. Václav Malý.

„Poděkujme Pánu, že si nás povolal, buďme šťastni, že jsme přes všechna klopýtnutí, všechna úskalí, přes všechny neúspěchy, ale třeba i úspěchy dospěli až k tomuto výročí, a prosíme o to, jak říká sv. Pavel, aby v nás znovu a znovu zazářilo světlo Boží, abychom čerpali z toho, že pro Boha jsme dosti dobří, aby s námi počítal, a že budeme ztělesňovat Boží důvěru a Boží velikost,“ řekl Mons. Malý.

Římskokatolická Cyrilometodějská bohoslovecká fakulta v Praze se sídlem v Litoměřicích byla předchůdcem Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze. V Litoměřicích sídlila v letech 1953–1990.

Jana Michálková

Mladí prosili za nová duchovní povolání

S úmyslem vyprosit pro diecézi nová duchovní povolání a dobré rodiny se vydali mladí z litoměřické diecéze na svou šestnáctou pěší pouť. Ta je každoročně školou víry, vztahů, sebezapírání a vzájemné pomoci, ale také místem radosti a humoru. Letošní pouť mládeže byla kvůli odjezdu mladých na světové setkání mládeže v Krakově o něco kratší. Probíhala od 30. června do 3. července a vedla z Benešova nad Ploučnicí do Litoměřic, kde její účastníci prošli Svatou branou v katedrále sv. Štěpána a společně zde slavili mši svatou. Pouť byla příležitostí setkat se a seznámit pro ty, kdo následně odjíždějí do Polska. Její hlavní duchovní doprovod také letos zajišťovali teplejší salesiáni

V prachu a potu mladí nesli svůj kříž a prosili za nová duchovní povolání pro diecézi. Foto: Šimon Marušiak

P. Václav Čunek a P. Jan Hurník. „Diecézní pouť mládeže je pro mě místem setkání s Bohem, s jeho milosrdenstvím, které jsem pociťoval skrze poutní společenství i lidi, které jsme cestou potkávali a mohli jim předávat svědectví naší víry. Také pro mě byla časem poznávání rozmanitých koutů naší diecéze, často s velice bohatou, ale i smutnou historií,“ shrnul za všechny Šimon Marušiak.

Jana Michálková

Začátek prázdnin prožili ministranti v Osečné

Vyzkoušet si ministrování v praxi, přiučit se něco nového, povídat si, sportovat a soutěžit – to vše zakoušely v prvních prázdninových dnech dvě desítky chlapců na letním ministrantském táboře v Osečné na Liberecku. Jeho účastníci o něm mluví s nadšením. „Je to místo, kde se

můžu naučit další nové věci a zažít zábavu. Baví mě ministrování a hraní v kapele při mši,“ říká třináctiletý Vavřínek. „Mě oslovují probírané myšlenky na tématku, snažím se je přenášet do svého života,“ zmiňuje zase šestnáctiletý Vít. „Opust’ svou plačící matku, hlavně si sbal karimatku! Pokud se chcete setkat s hodnými kluky a super partou!“ okomentoval vtipně důvody, proč vyjet na ministrantský tábor, čtrnáctiletý Josef. „Mě nejvíce baví, že se bavíme, že každý problém řešíme společně. Pomáháme si navzájem. Nedělají se tu z průšvihů maléry, ale řeší se kolektivně v přátelském duchu,“ vysvětluje dvanáctiletý Josef. „Navzájem si pomáháme, jsou tu hodní vedoucí. Všichni jsou věřící – to je super!“ dodává jedenáctiletý Vítek.

„Každý den je zahájen mší svatou, dopoledne se kluci zdokonalují v ministrantském řemesle, odpoledne přichází na řadu celotáborová hra. Jednotlivci jsou hodnoceni za své chování, úklid, služby v kuchyni... Na táboře nechybí ani duchovní program, který je letos zaměřený na téma skutky Božího milosrdenství. Všichni tu objevují krásu společenství, přátelství a snaží se více žít s Bohem... Na závěr tábora mají kluci možnost ministrovat po boku pana biskupa Jana Baxanta, který pravidelně na závěr našich táborů přijíždí,“ nastínil alespoň rámcově program hlavní vedoucí tábora Jan Suchánek.

Letní tábor učí děti samostatnosti a novým věcem. Foto: Jan Suchánek

Tábor v Osečné letos probíhal už po dvaadvacáté. Účastnili se ho chlapci z litoměřické a královéhradecké diecéze a pražské arcidiecéze. Otevřený je pro všechny zájemce! Ať už se službou u oltáře zkušenost mají, nebo s ministrováním teprve začínají.

Jana Michálková

Maminky svěřily svoje prosby Panně Marii Ročovské

Prostor za hlavním oltářem poutního kostela Nanebevzetí Panny Marie v Dolním Ročově se plní ženami různého věku. Trpělivě čekají, až na ně přijde řada, a pak po dřevěných

schůdkách stoupají do výšky k soše Panny Marie Ročovské, aby se jí dotkly a v naprosté blízkosti jí svěřily svoje prosby.

Tuto tradici zde obnovil duchovní správce zdejšího poutního místa před 25 lety. „Když jsem tu měl první poutní mši, stál u dveří kostela manželský pár a žena smutně řekla: ‚Otče, pomodlete se za nás. Už společně žijeme jedenáct roků a pořád nemáme děti.‘ A tak jsme po mši svaté vystoupali k Panně Marii Ročovské a já řekl: ‚Položte na ni ruku a řekněte jí svoje prosby. Věřím, že vám pomůže.‘ Za rok stála u dveří kostela znovu. Tentokrát šťastná – s miminkem v náručí,“ vzpomíná lounský děkan P. Werner Horák. „Mnohokrát jsem tu vnímal blízkost Boží a blízkost Panny Marie. Cítím, že se tu událo mnoho věcí, které jsou za naším zrakem, a tak každým rokem žehnám maminkám, žehnám potřebným lidem, a myslím, že se to vyplácí,“ zmiňuje důvody, které ho vedly k obnovení tradice.

Lounská farnost si Ročov zvolila za své poutní místo a každoročně sem v srpnu putuje u příležitosti svátku Nanebevzetí Panny Marie. Kaza-telem letošní poutní slavnosti byl P. Augustin Prokop OP, představený kláštera dominikánů v Jablonném v Podještědí.

Poutníky sem vedou různé důvody. Opakovaně například přijíždějí i manželé Karešovi z Mostu. Jiřího Kareše sem vedou vzpomínky z dětství, kdy za války strávil ve zdejších klášteře dva roky. Jak říká, část vesnice na Příbramsku, kde rodina žila, Němci vystěhovali a jeho otce nasadili na práci do Sudet. „Mě, moji maminku a mladšího bratra odstěhovali do Dolního Ročova.

Psal se rok 1943 a zrovna zrály třešně. Bydleli jsme v klášteře. Pamatuji si na zdejší řeholníky i na jejich představeného patera Primese. V kostele jsem tehdy ministroval,“ svěřil se. Jak dodal, po válce se už nebylo kam vrátit, rodina se tedy usadila na Mostecku. O původní domov přišla i jeho paní – pochází z Horního Jiřetína, z rodiny po válce odsunutých Němců.

Klášteř v Dolním Ročově, jehož budovy kostela a konventu jsou dominantou celého údolí, byl založen v druhé polovině 14. století pro řád augustiniánů. Roku 1950 byl zrušen a přeměněn na věznici, poté na kasárna a nakonec tu byla zřízena dětská psychiatrická léčebna. Před 25 lety byl vrácen řádu sv. Augustina, v současné době probíhá jeho obnova.

Jana Michálková

Rodinný cirkus v pohraničí

Vzpomínky pamětníků z vesnic Petrovice a Lückendorf ožily v divadelním představení při benefiční akci 17. září v Petrovicích u Jablonného v Podještědí.

Mezi námi/Zwischen uns je třetím autorským divadelním projektem v Lužických horách, ve kterém místní lidé společně odkrývají příběhy z obou stran hranice a přivádějí je na jeviště pod vedením režisérky Martiny Čurdové. „Kontroverzní téma sudetských dějin jsme do hloubky zkoumali už v představeních Květen v Jablonném a Můj pohled z Jablonného. Ted’ přišel čas podívat se na to jinak, s větší lehkostí a nadhledem,“ říkají tvůrci a koordinátoři projektu.

Vyrazili proto za místními pamětníky z vesnic Petrovice a Lückendorf, aby se jich zeptali na jejich dětství, oblíbené hry, školu, na vztahy s rodiči i na to, kudy se později ubíral jejich život. „My jsme byli silný a agresivní ročník, takže jsme demolovali ty prázdný baráky, bojovali jsme tam shnilýma jablky...pak přišli ty domy obsadit lidi z různých stran, byli jsme taková kosmopolitní společnost, doma jsme mluvili německy a ve škole česky... – ...Jezdili jsme na kolech bez pláště, co tu někdo nechal, ale to dělá strašnej rachot a nedá se na tom zatočit...a chodili jsme ve sněhu bez bot a to jsme pak měli tak červený nohy, že nám skoro chytli peřiny, taky jsme vyráběli rakety z výbušniny, co jsme našli po vojácích, a sledovali, jak lítají, měli jsme krásný dětství...“ slyšeli z úst pamětníků.

Po půlroce intenzivní práce vzniklo představení, které spojuje rodinný cirkus, pohybové divadlo, tanec a hlavně místní lidi z obou stran hranice ve věku od pěti do šedesáti let. Na projektu spolupracovali česká režisérka Martina Čurdová, německá divadelní lektorka Ulrike Feigel, šest dospělých účastníků a dvanáct dětí.

Foto: Delf H. Grösel

Premiéru představení viděli návštěvníci divadelního festivalu, který probíhal v září prostorách petrovického kostela. Výtěžek benefiční akce byl věnován na obnovu kostela, v budoucnu by měl být využíván jako multifunkční kulturní prostor.

Projekt pořádá Centrum svatě Zdislavy s podporou Nadace Via, Česko-německého fondu budoucnosti, města Jablonné v Podještědí a Hiltersche Villa e.v.

Barbora Spalová, Jana Michálková

Rodiny putovaly ke svatě Zdislavě

Jablonné v Podještědí se i letos stalo místem diecézní pouti rodin. Ta je příležitostí opět se vidět s přáteli, navzájem se povzbudit, prožít spolu pěkný den a přiblížit svá srdce Bohu. Poutní mše svatá

slavená s Mons. Karlem Herbstem byla obětována za rodiny, za pokoj ve vztazích, které prožíváme v rodinách, společenstvích, v kruhu přátel nebo na pracovišti. Po ní se rodiny setkaly při hrách a soutěžích v klášterní zahradě.

Jana Michálková

Světové dny mládeže Krakov 2016

Mladí z litoměřické diecéze zamířili o prázdninách na světové setkání mládeže do Polska. Před vlastním setkáním se Svatým otcem Františkem v Krakově prožili týden ve farnostech Klecko, Mieścisko a Damasławek v hnězdenské arcidiecézi – v místech, kde působil sv. Vojtěch, jeden z patronů české země a také hlavní patron Polska.

Skupina tří autobusů vyrazila na světové setkání mládeže ve středu 20. července po mši svaté a požehnání otce biskupa Jana. Na cestu nám řekl, abychom dobře naslouchali slovům papeže, který je prorokem našich dnů. Přijetí ve třech farnostech, Mieścisku, Klecku a Damasławku, bylo opravdu velkolepé a pohostinnost slovan-sky štědrá. Pestrý program započal mší s otce kardinálem Miloslavem Vlkem na „Kameni“, z něhož měl kázat sv. Vojtěch. Následoval výlet do přírodního divadla na velkolepou hru o dějinách Polska, polsko-český fotbalový zápas, návštěva lednického jezera

a míst, kde před 1050 lety přijal kníže Měšek z rukou Čechů křest, pomoc v ústavu pro postižené, večer chval, mezinárodní setkání v Hnězdně a neděle ve farnostech se mší a odpolední taneční zábavou.

Noční cesta do Krakova ubíhala rychle: zpěvy s kytarou, rozhovory, společné modlitby... Kolem třetí hodiny ranní 25. července nás na hlavním Krakovském nádraží přivítali čeští pořadatelé a dovedli nás k místu registrace a ubytování. Po odpočinku jsme se vydali na první průzkum Krakova. Všude už se pohybovaly proudy lidí, takže vše trvalo déle, než člověk počítal. Pozdní příchody nebyly tedy výjimkou. Bohatý program v českém centru na poutním místě u cisterciáků v Mogile zaplnil vždy celé dopoledne, krom středy, kdy jsme putovali do Łagiewnik k místům připomínajícím dva světce: Jana Pavla II. a sv. sestru Faustinu.

Zahajovací mše s kardinálem Dziwiszem, uvítání papeže i závěrečná nedělní mše svatá na mne zapůsobila krásně připravenou liturgií. Promluvy papeže byly věcné a týkaly se palčivých problémů mladých lidí dnešního světa – míru, svobody a odpovědnosti za budoucnost.

Napsali jste...

Pro mne jako kněze byly nejsilnějším prožitkem hodiny zpovídání našich mladých lidí. Jejich důvěra a otevřenost, opravdovost hledání Boha, touha po změně života. Především toto se pro mne stalo jasným projevem nadpřirozeného Božího působení, které navzdory různým organizačním a programovým nedostatkům celé SDM provázelo. Díky němu se většina mladých lidí vracela sice unavená, ale radostná a bohatší o novou zkušenost univerzální církve a její víry.

R.D. Jiří Smolek,
Diecézní centrum pro mládež Litoměřice

Postřehy z Krakova i Klecka

Pár kolemjdoucích se zvědavě ohlédlo za skupinou mladých i starších, maminek, teenagerů, babiček, kněží a řádových sester, kteří poněkud zvláště zakončili obvyklý pracovní, byť prázdninový den. Okolo deváté večer totiž obsadili náměstíčko v Klecku a nadšeně mávali českými, polskými a barevnými vlajkami Světových dní mládeže. Kdo ale zůstal a třeba zpovzdálí přihlížel, pochopil, že se nejedná o podkopávání polského národního sebevědomí, ale o vítací akt autobusu vzadu ozdobeného stejnou červenobílomodrou vlajkou, jakou drželi Poláci, a vpředu označením LT-03.

Na pořadu letních bohoslužeb sice nebylo na ten večer nic plánováno, nicméně se za pár chvil kostel sv. Jadwigy

rychle zaplnil. Věřící se automaticky rozdělili na ty, kteří horlivě sháněli mikrofony a doladovali program, a na ty, kteří seděli v lavicích a zaujatě se rozhlíželi po kostele, na ty, kteří rozdávali modré pytlíky plné dárkových předmětů, a na ty, kteří je přijímali, na ty, kteří se smáli, když mluvili polští otcové, a na ty, kteří se smáli, když slyšeli hlas kněze Kamila nebo překladatelky. Nakonec se ale všichni sjednotili v modlitbě desátku růžence.

Ke třem v úvodu zmíněným vlajkám nám druhého dne přibyla ještě jedna: vlajka farnosti Klecko. Tato „flaga“ nás provázela na nejdůležitější místa a poutě předprogramu, jako například ke kameni, na kterém kázal svatý Vojtěch, do Murowane Gosliny na velkolepé noční představení polských dějin,

na českopolské fotbalové utkání, do kláštera v Lednici, kde jsme obnovili svůj křest, a samozřejmě do centra diecéze, Hnězdna. Veškerý program byl prokládán častým a vydatným občerstvením a také dostáváním dáreků, a to jsou jen dva z mnoha projevů obrovské pohostinnosti, jíž nás naši hostitelé zahrnovali.

Na začátku jsem se cítila jako na výměnném pobytu, ale s postupujícím týdnem mi v tom srovnání vytanul zásadní rozdíl: Poláci nás hostili bez naděje, že jim to někdy oplatíme.

A když jsme na konci týdne stáli na nástupišti, které bych v té době nazvala přeplněným, ale po zkušenostech z Krakova se mi zpětně jeví jako poloprázdne, uvědomila jsem si ve světle čerstvě prožitých zážitků, že to, co teď přichází, se už vůbec nedá s ničím

srovnávat, je to prostě „typ pobytu“, který jsem nikdy nezažila.

I v Krakově by se mohli najít lidé, kterým přijde zvláštní, když v půl čtvrté ráno proudí po ulicích davy poutníků s českými vlajkami, rozespalí i nadšení, s kufry i krosnami. Ale ve městě 31. světového dne mládeže jsou obyvatelé připraveni na leccos.

Na nádraží nás očekává dobrovolník a vede k registračnímu centru. Za východu slunce si lepíme na ruce pásky s číslem ubytování, na kolenou vyplňujeme visačky a ověšujeme se novými, docela praktickými dárky včetně batůžku a pláštěnky, díky kterým vypadáme víc jako poutníci.

Tak jako v Klecku bylo pro nás přichystáno nadmíru jídla, které jsme nemohli sníst, tak je to i v Krakově s programem. Je ho tolik, že je nemožné ho zvládnout. Snažíme se tedy kombinovat program Českého národního centra s programem mezinárodním, který se koná jednak v parku Blonia, ale také na mnoha místech po celém městě, kde probíhají různé kulturní akce v rámci festivalu mladých. Pak jsou tu ještě další akce a nabídky (jako

Nejsilněji jsme ale všichni stmeleni při papežových promluvách. I ti, kteří únavou zmožení jen polehávají, si nasadí sluchátka a naladí se na tu správnou vlnu. A když se pak papež ptá, co odpovíš Pánu, který chce tvoje ruce, aby dále vytvářel dnešní svět, odpovídáme různými jazyky stejná slova, která teď, po skončení světových dnů mládeže musíme také žít.

Alžběta Janečková

Foto: Jana Švecová, fotogalerie na straně 23

například skautská mše svatá), na které můžete vyrazit, pokud se o nich ovšem dozvíte včas a nějak se tam dostanete.

Davy lidí se totiž odrážejí i na městské hromadné dopravě. Naštěstí mladí znají způsob, jak si ukrátit chvíle čekání ve frontách, v uzavřených sektorech nebo tramvajích zaplněných do posledního místečka: pokřikují národní hesla (pokud možno za hrdého mávání vlajkami), křičí: „Papa Francesco“, prozpěvují si písničky nebo modlitby, tancují, plácají si, fotí a natáčejí anebo navazují cizojazyčné konverzace s novými přáteli.

Poměry v Krakově přímo vybízejí k vytváření nových vztahů – není ojedinelé, že se dáte při čekání na Toi Toi do řeči s Nizozemci, a když se spokojení po vystáté frontě a s holandským upomínkovým korálkem v ruce vracíte ke kamarádům, kteří vám hlídají věci, zjistíte, že někdo ve snaze o česko-italské vazby vyměnil vaši vlajku.

20 let Farní charity Lovosice Jak šel čas

Farní charita Lovosice slaví tento rok významné jubileum, a to dvacetileté výročí svého působení. Od prvopočátku se zaměřuje na pomoc lidem v nouzi. Její pomoc vždy vycházela a stále vychází z křesťanských zásad bez ohledu na politické smýšlení, rodinné uspořádání, sexuální orientaci, příslušnost k etnické či náboženské menšině, víře či kultuře potřebných lidí.

Lovosická charita byla zřízena v roce 1993 jako dobrovolnický spolek a realizovala jen drobné projekty zaměřené na pomoc potřebným – provozovala charitní šatník a věnovala se sociálně pastorační činnosti. O tři roky později, v roce 1996, získala Farní charita Lovosice vlastní právní subjektivitu a pokračovala v realizování drobných sociálních služeb.

Významným mezníkem pro realizaci sociálních služeb v Lovosicích byl rok 2007, kdy vstoupil v platnost zákon o sociálních službách. V tomto roce se Farní charita Lovosice profesionalizovala a veškeré své aktivity začala cíleně směřovat na místní potřeby. Farní charita Lovosice poskytovala čtyři registrované sociální služby – Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež Amicus, službu zaměřenou na problémové rodiny s dětmi, terénní programy pro osoby ohrožené sociálním vyloučením a Charitní pečovatelskou službu. V tomto období Farní charita Lovosice již realizovala řadu pravidelných aktivit a projektů zaměřených zejména na práci s dětmi a mládeží ze sociálně znevýhodněných rodin, ale nezapomínala ani na práci s rodinou.

V roce 2009 se začala Farní charita Lovosice věnovat další službě, a to zprostředkování Probační služby pro alternativní výkon trestů. V průběhu sedmi let si pod dozorem pracovníka lovosické Charity odčinilo svůj trest již 16 odsouzených.

Významný byl pro zmiňovanou Charitu rok 2013, kdy v březnu otevřela pobytovou sociální službu – Azylový dům pro ženy a matky s dětmi. O potřebnosti takového zařízení v místě není pochyb, kapacita 24 lůžek je neustále naplněná. Dalším významným rokem byl rok 2016, kdy Farní charita Lovosice otevřela Charitní poradnu Restart. Jedná se o odborné sociální poradenství z velké části zaměřené na poradenství dluhové.

V současné době Farní charita Lovosice realizuje pět sociálních služeb s řadou doprovodných projektů. Významným a pravidelným projektem je vedení tanečního souboru Lačo Amicus a s tím spojeného festivalu Savore Jekhetane – přehlídky romských tanečních souborů, který je realizován již od roku 2008.

V roce 2015 navázala Farní charita Lovosice spolupráci také s Nadací Terezy Maxové dětem, v současné době společně realizují dva projekty. Projekt Made by je určen matkám z azylových domů a je zaměřen na posílení finanční gramotnosti a pracovního uplatnění žen. Druhý projekt Edukace zážitkem se věnuje vzdělávání dětí prostřednictvím zážitků a nových prožitků.

Již druhým rokem Farní charita Lovosice realizuje projekt Sami sobě, který je určen dospívajícím dětem a mládeži a je zaměřen na schopnost postarat se sami o sebe v rámci pobytu mimo domov. Dalším projektem zaměřeným na mládež z dětského domova Dlažkovice a jejich připravenost na samostatný život je projekt „před Startem“, který je realizován díky podpoře nadačního fondu Albert.

I v letošním roce, stejně jako v letech minulých, patří velký dík nadaci Renovabis díky které Farní charita Lovosice koupila

nemovitost určenou pro poskytování sociálních služeb azylového bydlení pro ženy a matky s dětmi.

Oslavili jsme to!

V pátek 17. června oslavila Farní charita Lovosice své výročí v sále Staré radnice v Lovosicích. Sešla se řada významných hostů, mezi nimiž nechyběli litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, starosta města Lovosice Ing. Milan Dian, Ph.D., ředitelka Diecézní charity Litoměřice Růžena Kavková a lovosický farář P. Roman Depa. Jedním z hostů byl také tatínek Adámka, kterému byl předán výtěžek z Tříkrálové sbírky 2016 ve výši 10.000 Kč jako příspěvek na nákup potřebného polohovacího zařízení. Po řadě proslovů přejících úspěchy Farní charitě Lovosice byl promítnut krátký dokumentární film o činnosti Charity, Mons. Jan Baxant nakrojoil narozeninový dort s dvaceti svíčkami, zatančil taneční soubor Lačo Amicus. Celý den provázela výstava fotografií dokumentujících život v pěti sociálních službách, které Farní charita provozuje.

Činnost lovosické Charity je od jejího založení směřována k cílené pomoci rodinám s dětmi, a tudíž se toto slavnostní odpoledne neslo v duchu dne dětem. Bohužel nepřálo počasí, a děti si tak nemohly užít plánovaný skákací hrad a loutkové divadlo, ale užily si bezpočet zábavných soutěží s řadou odměn, nechybělo malování na obličej, airbrush tetování a k závěrečnému opékání buřtů vykouklo i pozdní slunce.

Všechny akce v rámci oslav byly zrealizovány za podpory donátorů z Lovosic a okolí, čehož si velmi vážíme a tímto jim chceme vyjádřit velké díky.

Za posledních dvacet let ušla Farní charita Lovosice velký kus cesty a stala se významnou organizací působící na poli sociálních služeb. Za dobu svého působení pomohla stovkám lidí, kteří se ocitli v nepříznivých životních situacích, jež nedokázali řešit vlastními silami. K jejím narozeninám jí přejme jen to nejlepší, další úspěchy, nové nápady k rozvoji a její prospěšné činnosti. Zkrátka pohodu a dost sil pro všechno to dobré a potřebné do dalších minimálně dvaceti let.

Eva Horáková

Foto: archiv FCH Lovosice

Přeshraniční spolupráce Oblastní charity Most Dětský den byl mezinárodní

V poslední květnový den se v Mostě sešly děti z charitních nízkoprahových klubů Sovička z Mostu, Pastelka z Oseka a Zastávka z Duchcova, aby společně s dětmi ze Základní školy Vévody Heinricha z partnerského Marienbergu oslavily svůj svátek.

Akce, původně připravená formou zahradní slavnosti, musela být kvůli počasí částečně schována pod střechu, kde proběhlo i zahájení. S pověřením ředitelky Evy Čenkovičové přivítala přítomné její asistentka Světlana Nikolová. Německou delegaci vedla ředitelka partnerské školy Katharina Wittig, která poděkovala za pozvání a ujistila, že se jejich žáci vždy k nám těší, a vyřídila i pozdravy partnerského města Marienbergu.

České děti přivítaly německé kamarády nacvičeným kulturním vystoupením a po společném mlsání již následovaly sportovně-zábavné disciplíny. S plným nasazením děti obou národností svorně jezdily s trakařem, házely míčem na cíl, běhaly mezi kužely, házely kroužky či skákaly v pytli. Příjemnou atmosféru a přátelské rozhovory pedagogů doprovázela reprodukováná hudba a dobrá pohoda. Po chutném grilování byly vyhlášeny výsledky a šest nejlepších soutěžících získalo pěkné ceny. Paní ředitelka Wittig pak oznámila, že s nimi z Marienbergu přiletělo do Mostu hejno barevných motýlů, a tyto motýly, nesoucí i sladkosti, předaly závěrem německé děti všem přítomným českým kamarádům.

Dětský den v Charitě, z něhož se těšilo čtyřicet dětí a jehož organizace byla týmovým dílem charitních zaměstnanců a dobrovolníků, se i přes nepřízeň počasí vydařil, o čemž svědčilo nadšení všech účastníků.

Německé děti se v rámci dopro-

vodného programu v centru města a v areálu děkanského kostela ještě seznámily s historií a současností Mostu a svůj pobyt zakončily ke své velké radosti na atrakcích tamního dětského hřiště.

Česko-německý dětský den byl jednou z akcí letos již osmiletého úspěšného partnerství Oblastní charity Most se ZŠ Vévody Heinricha Marienbergu. Další setkání proběhlo koncem srpna, kdy české a německé děti společně oslavily konec prázdnin v Marienbergu.

Loučení s prázdninami

Oblastní charita Most připravila v závěru prázdnin pro děti z charitních nízkoprahových klubů hned dva výlety na německou stranu Krušných hor.

V prvním případě se v rámci projektu „Pěstujeme krušnohorské tradice přeshraničně“ vydal autobus dětí z Mostu a Oseka s pedagogickým doprovodem do parku miniatur Malé Krušnohoří ve městě Oederan a v nedaleké obci Gahlenz do krušnohorského Vesnického muzea, do Farmy Miriquidi a na návštěvu tamní Evangelické lutherské církevní obce.

Malé Krušnohoří v Oederanu je nejstarším parkem svého druhu na světě a na ploše 17 tisíc m² nabízí ke zhlédnutí dvě stovky ručně zhotovených modelů skutečných historicky významných staveb, ale i krásnou vegetaci či atrakce pro děti. Zábavnou formou je zde skloubeno poučení i nadšení např. z jízdy parkovým vláčkem, z loutkového divadla i pěkných prospektů, zaměřených také na jazykový trénink. V Gahlenz nabízí muzeum nahlédnout do řezbářské tradice, do života horalů v uplynulých staletích, ale i do novodobé expozice o zemědělství a péči o životní prostředí, a farma „Miriquidi“ fascinuje chovem krásných tvorů zvaných alpaky, jejichž srst je surovinou pro vlnu mimořádné kvality.

Příjemným závěrem bohatého zážitkového dne bylo setkání s dětskou sekci církevní obce, kde děti společně zpívaly, mlsaly a vedly přátelské rozhovory. V kostele sv. Kříže přijaly děti od pana faráře požehnání pro další život, práci a úspěšný nový školní rok a Oblastní charita Most pro její zásluhou činnost. Společná modlitba byla za porozumění mezi národy a za světový mír.

Projekt byl oslavou deseti let úspěšného přeshraničního partnerství mostecké Charity s Vesnickým muzeem Gahlenz, kde byly děti opět sladce obdarovány a v jehož rámci vyjde i informativní leták o muzeu v českém jazyce. Projekt byl podpořen Česko-německým fondem budoucnosti.

Ve druhém případě vyjely děti se svými vychovateli do partnerského Marienbergu na česko-německou dětskou slavnost, která byla součástí projektu „Deset let kulturních zařízení Bergmagazin, městské haly a ukázkového dolu (koňský žentour) na šachtě Rudolphschacht“. Po slavnostním zahájení před městskou halou za přítomnosti významných osobností okresu, města, organizací i spolků, odhalení automobilu, věnovaného ve prospěch dětské dopravní bezpečnosti, a vypuštění tisíce barevných nafukovacích balonků následoval program plný her, tvoření, zábavy na atrakcích, ale i poučných expozic a kulturní program na jevišti i mimo ně.

Program celého dne byl dvojazyčný, stejně jako prohlídka města s průvodkyní v dobovém historickém kostýmu, jejíž pomocnicí byla dívka Maria, protože Panna Maria je symbolem tohoto krásného, architekturou i půdorysem „ideálního města“. V odpoledním programu v hale zpívaly děti z mostecké charity „My jsme muzikanti, přicházíme z české země“ a své vystoupení „romský tanec“ předvedl i charitní taneční kroužek.

V případě obou výletů prožily děti ze sociálně slabých rodin dva krásné prázdninové dny u německých přátel.

Brigita Janovská
Foto: archiv OCH Most

Pracovnice lovosické Charity u narozeninového dortu

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
Objednávky: objednavky@paulinky.cz
Jungmannovo náměstí 18
110 00 Praha 1
Tel.: 224 818 757

Papež František

Amoris laetitia (Radost z lásky)

Posynodální apoštolská exhortace o lásce v rodině
Exhortace je plodem dvou synodů o rodině. Již z několika úvodních bodů je zřejmé, že papež ani synodní otcové neuhýbají před složitostí předložených témat. Papežův otevřený pohled na realitu rodiny v současném světě není vystaven na abstrakcích a nedosažitelných metách, ale vyznačuje se věrností evangelnímu ideálu a zároveň pastorační citlivostí vůči konkrétním situacím.

Brož., 117 str., 99 Kč

Kateřina Štátná

Misionářka Lásky

Vyprávění o Mitate Tereze
Vyprávění o životě té, která sama nikdy děti neměla, ale přesto ji celý svět nazýval matkou. K účasti na velkém misijním díle církve jsou na základě jejího životního příběhu pozváni i děti. Knížka obsahuje různé podněty a úkoly pro malé posluchače a čtenáře.

Brož., 56 str., bohatě ilustrovaná, 149 Kč

Michel Remery

Tweetuj s Bohem

Knihy odpovědí na skutečné otázky mladých lidí. Od srpna obohacena o zdarma dostupnou aplikaci v českém jazyce pro Android a iPhone a webovou stránku. Obojí hledejte pod názvem Tweeting with God.

Brož., 436 str., barevné fotografie, 350 Kč

Jan Dobraczyński

Boží přítelkyně

Román o životě Terezie z Ávily, o její cestě ke svatosti, která nebyla vůbec snadná.

Váz., 296 str., 145 Kč

Christopher West

Dobrá zpráva o sexu a manželství

Průvodce pro všechny, kdo se chtějí něco dozvědět o tom, jak v současné době katolická církev chápe lidskou tělesnost, sexualitu, manželství a křesťanské panenství a celibát.

260 str., 105 Kč

Anselm Grün

Důvěrná slova

Modlitby pro každou příležitost
Sbírka modliteb, jež mají přirozený a vroucí jazyk a zároveň se týkají každodenních problémů.

Váz., 256 str., 2. vydání, 99 Kč

Nové e-knihy dostupné na
www.kosmas.cz a www.palmknihy.cz
ve formátech PDF, ePub a Mobi.

Pozvánky

Kanovnícké nešpory, Litoměřice, každou neděli

Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin. Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli od 17.00 hodin. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

Výstava Severozápadní Čechy za vlády Lucemburků, Teplice, do 30. 10. 2016

Jízárna teplického zámku, út-pá 12.00–17.00 hodin a so-ne 10.00–12.00 a 13.00–17.00 hodin.

Prohlídky s průvodcem, Filipov, do října 2016

Bazilika minor Panny Marie Pomocnice křesťanů: Bazilika je až do října přístupná s průvodcem, od úterý do soboty v 11.00–16.00 hodin. V neděli a každého 13. dne v měsíci v 10.30 hodin bohoslužba.

Mariánské poutní místo Filipov si letos připomíná 150 let od vzniku.

Výstava fotografií Jiřího Stejskala, Rumburk, do 29. 10. 2016

Loreta Rumburk, výstava černobílých fotografií mapuje poutní kaple, křížové cesty a významné sakrální stavby Šluknovska.

Výstava, Filipov, do 30. 10. 2016

Bazilika minor Panny Marie Pomocnice křesťanů, výstava představuje historii nejmladšího poutního místa v litoměřické diecézi.

Lípa Musica: Koncert duchovní hudby, Schirgiswalde (SRN), 30. 10. 2016

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 17.00 hodin. 15. ročník mezinárodního hudebního festivalu Lípa Musica (14. 9. – 10. 11. 2016). Pomozte nám slyšet. Benefiční koncert na podporu Nadačního fondu Osvěta, vstupné dobrovolné. Vilém Veverka – hoboje, Ensemble 18+.

Kněžské svěcení, Litoměřice, 22. 10. 2016

Katedrála sv. Štěpána, 10.00 hodin. Kněžské svěcení libereckého jáhna Pavla Michalce.

Poutní mše svatá, Otvice, 22. 10. 2016

Kostel sv. Barbory, 18.00 hodin. Poutní mše svatá u příležitosti 111. výročí vysvěcení kostela, při níž bude děkováno za obnovu kostela.

Koncert duchovní hudby, Rtyň nad Bílinou, 22. 10. 2016

Kostel sv. Martina, 15.00 hodin. Varhanní koncert Miloše Boka. Zazní skladby barokních mistrů, včetně vlastních Bokových skladeb. Varhany doprovodí na trubku Jakub Ševčík a sbor Scholy Nativity z Děčína. Nástroj ve Rtyni nad Bílinou jsou dílem Stefana Müllera z Křemýže a byly zhotoveny v roce 1883. Se svými dvaceti rejstříky a dvěma manuály patří bezpochyby k největším varhanám na českém venkově. Vstupné na koncert je dobrovolné a je hrazeno z finančního daru obce Rtyně nad Bílinou.

Koncert duchovní hudby, Sudoměř, 22. 10. 2016

Kostel Narození Panny Marie, 14.00 hodin. Koncert Sboru lesních rohů Hradec Králové.

Koncert duchovní hudby, Rumburk, 22. 10. 2016

Kostel sv. Vavřínce, 17.00 hodin. Koncert Rumburského komorního orchestru ke cti sv. Lukáše.

Koncert duchovní hudby, Doubice, 29. 10. 2016

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin. Koncert duchovní hudby pro varhany. Štěpán Rak – kytařa.

Mše svatá za zemřelé a modlitební setkání, Litoměřice, 2. 11. 2016

Katedrála sv. Štěpána, 7.30 hodin. Mše svatá za zemřelé s biskupem Janem Baxantem a v 15.00 hodin modlitební setkání na městském hřbitově.

Prosebná mše svatá, Doksany, 4. 11. 2016

Kostel Narození Panny Marie, 20.00 hodin. Prosebná mše svatá za duchovní povolání s biskupem Janem Baxantem.

Koncert duchovní hudby, Liberec-Hanychov, 5. 11. 2016

Kostel sv. Bonifáce, 18.00 hodin. Koncert libereckého pěveckého sboru Ještěd a hostujícího sboru Bendl z České Třebové. Vstupné dobrovolné. Výtěžek z akce bude věnován na potřebné úpravy kostela.

Koncert duchovní hudby, Mšeno, 11. 11. 2016

Kostel sv. Martina, 18.00 hodin. Svatomartinský koncert pro Světlušku. Rachel Skleničková – klavír, Eva Blažková – zpěv, Dechové trio Hudby Hradní stráže Praha.

Koncert a prezentace varhan, Vidhostice, 12. 11. 2016

Kostel sv. Martina, 14.00 hodin. Koncert, po něm prezentace varhan s diecézním organologem Radkem Rejškem.

Slavnostní otevření a posvěcení opraveného kostela, Orasice, 12. 11. 2016

Kostel sv. Mikuláše, 14.00 hodin. Mše svatá. Slavnostní otevření a posvěcení opraveného kostela. Světitelem je kapitulní probošt litoměřický Jiří Hladík O.Cr. Zpívá chrámový sbor. Jediněčná možnost prohlédnout si nově restaurovaný barokní kostel, zejména malovaný strop s výjevy z legendy o sv. Mikuláši. Možnost dopravy autobusem ve 13.30 hodin od Žatecké brány v Lounech.

Duchovní obnova, Hejnice, 25. – 30. 10. 2016

Duchovní obnova pod vedením Jeffa Scaldwella na téma poznání Božího otcovského srdce probíhá 25. – 30. 10. 2016 v Mezinárodním centru duchovní obnovy. Více na www.mcdco.cz

Diecézní fórum mládeže

Kdy: 11. – 12. listopadu 2016

Kde: Příchovice – centrum života mládeže Křižovatka

Téma: Evangelizace

1) Co je to fórum mládeže?

Fórum mládeže je „opakem“ diecézního setkání. Je to setkání mládeže s představitelem diecéze. Mladí lidé mají na fóru zakusit atmosféru svobody a naslouchání a hmatatelně zažít lásku, která je darem Ducha svatého a spojuje v církvi nejrůznější rozdíly. Jen v jejím světle lze nalézat skutečnou pravdu.

2) Kdo se fóra účastní?

Na diecézní fórum je zvána mládež naší diecéze od 14 do 30 let.

3) Kdo se může účastnit fóra jako pozorovatel?

Kněží, členové Diecézního centra pro mládež a zájemci z řad zodpovědných za řehole, hnutí, komunity, občanská sdružení, vysokoškolskou pastorační, zástupci teologických fakult a pastorační v diecézi. Pozorovatel nemá právo vstupovat do debat.

4) Jaký je program fóra?

Těžištěm jsou rozhovory mladých lidí ve skupinách na vybraná témata, která se úzce dotýkají církve, společnosti i jich samotných.

5) Kdo fóra připravuje a moderuje?

Diecézní centrum pro mládež.

6) Kdo připravuje závěry fóra?

Skupina mladých účastníků se členy tiskového týmu.

7) K čemu závěry fóra slouží?

Závěry fóra jsou především inspirací pro diecézního biskupa. Dále poslouží všem, kteří se podílí pastorační a zvláště na pastorační mládeže. Závěry fóra budou také předneseny na Celostátním fóru mládeže ve dnech 23. – 26. 2. 2017 v Olomouci.

8) Co se očekává od účastníka?

Kvalitní příprava před setkáním – rozhovory s mladými na daná témata. Studium nabídnutých materiálů. Schopnost kultivovaně přinášet pohledy mladých lidí, které zastupuje. Otevřenost k jiným názorům. Modlitba za působení Ducha svatého a setkání.

9) Jak se přihlásit?

Přihlášky na e-mail dcm@dltm.cz.

Na dotazy odpoví Mgr. Petra Přenosilová (tel. 731 402 534) a P. Jiří Smolek (tel. 732 975 817).

Delegáti, kteří budou zastupovat jednotlivé vikariáty, musí poslat písemnou přihlášku podepsanou svým farářem. Formulář přihlášky a materiály k dalšímu studiu: www.dcm.cz

XV. ples mládeže

Kdy: 12. listopadu 2016

Kde: Příchovice

Program:

17.30 hodin – mše svatá

19.00 hodin – večere

20.00 hodin – zahájení plesu

kapela MANE

předtančení a škola tance – manželé

Mackovi Teplice

moderovaný program

Vstupné: 120 Kč studenti,

200 Kč pracující, večere v ceně

Vstupenky k zakoupení

na místě – od pátku 11. 11. 2016

Bližší informace: www.dcm.cz

karmelitánské
nakladatelství

Karmelitánské nakladatelství • Thákurova 3, 160 00 Praha 6
www.kna.cz • On-line knihkupectví: www.ikarmel.cz
Objednávky: zasilky@kna.cz, telefon: 384 420 295

Štěpán Smolen

Buď, kde jsi

Hledání stálosti v nestálé době

Výprava napříč staletími a kontinenty, až k pouštním otčím na Saharu, ale především do vlastního nitra. Fantaskní, lehce humorný příběh o hledání stálosti v nestálé době.

Brož., 152 str., 199 Kč

Adam S. McHugh

Introverti v církvi

Knihy chce inspirovat introvertně založené jedince k tomu, aby svá velká obdarování, která mohou církevnímu společenství nabídnout, sdíleli s druhými.

Brož., 238 str., 299 Kč

Anselm Grün

Sedmero skutků milosrdenství

Z autorovy předmluvy: „Ať nás tato kniha novým způsobem uvede do tajemství milosrdenství, aby se náš svět začal milosrdenstvím proměňovat a stal se místem lidštějším, přátelštějším a milosrdnějším.“

Brož., 101 str., 159 Kč

Josef Mixa, Vít Hájek

Boha neokecáš

Josef Mixa v rozhovoru s Vitem Hájkem

Mons. Josef Mixa (* 1925) je jednou z nepřehlédnutelných kněžských osobností současnosti. Přesto nebylo snadné ho přesvědčit, že má co říct a že jeho protřebené pohledy na život budou čtenáře zajímat.

Knihy rozhovorů vznikla z iniciativy a k velké radosti jeho přátel.

Váz., 172 str., 249 Kč

Amedeo Cencini

Máš-li mě rád, nedovol mi všechno

Autor hledá rovnováhu mezi rodičovskou autoritou a spontánním růstem dítěte, mezi aktivním výchovným zasahováním a svobodou dítěte, která je nezbytná pro samostatný dospělý život. Jen pokud děti zažijí zdravě položené hranice, budou schopné respektovat pravidla mezilidského soužití.

Brož., 168 str., 249 Kč

Elias Vella

Maria, matka Ježíšova

Maria je jedním z největších darů, jaké kdy lidstvo od Ježíše dostalo. Proto se nesmíme bát se jí otevřít a přijmout ji do svého života. Ovšem pouze ji zbožně obdivovat a oddaně uctívat nestačí. Je třeba, aby se v našem životě stala živou přítomností, charismatem, zkušeností a vzorem.

Elias Vella nám ukazuje, jak přijmout Marii za svou matku, jak se jí nechat vést v učenictví a v lásce vůči jejímu Synu, k němuž nás ona doprovází a směřuje.

Brož., 184 str., 249 Kč

Pozvánky

Adventní Tammím 2016

Seminaristé Arcibiskupského semináře v Praze pořádají adventní duchovní obnovu pro mladé muže ve věku od 15 do 30 let, která bude probíhat již tradičně v pražském semináři. Tato duchovní obnova se koná každý půl rok a je známá pod názvem TAMMÍM. Tentokrát se blíže zaměříme na Pannu Marii. Účastníci mají příležitost prožít víkend v blízkosti Boha, skrze modlitbu, ztišení i duchovní rozhovory. Cílem je prohloubit víru a hledání své další životní cesty.

Základní informace:

Tammím se bude konat 25. – 27. 11. 2016 v Arcibiskupském semináři na adrese Thákurova 3, 160 00 Praha 6. Začínáme v pátek odpoledne a končíme nedělním obědem.

Ubytování:

Účastníci jsou ubytováni v pokojích po 2–6 účastníků.

Cena:

Náklady setkání jsou hrazeny z dobrovolných příspěvků účastníků podle jejich finančních možností doplněné příspěvkem Nadace Arcibiskupského semináře. Doporučený příspěvek je 400 Kč za osobu na celý víkend.

*Za realizační tým Pavel Kasal, bohoslovec
tammim@signaly.cz, www.arcs.cuni.cz*

VIR – Adventní duchovní obnova

- pro mladé muže od 17 do 35 let
- možnost se připravit na svátky Kristova narození
- koná se o víkend 25. – 27. 11. 2016 v Arcibiskupském semináři v Olomouci

Více informací na www.knezskyseminar.cz

X. celostátní katechetický kongres

Rodina a její role v náboženské výchově ■ 27. – 29. 10. 2016 v Třešti u Jihlavy

Katechetická sekce ČBK a diecézní katechetická centra srdečně zvou katechety, učitele náboženství, kněze, řeholníky a všechny, kteří se jakkoli angažují na poli katecheze a náboženského vzdělávání na X. celostátní katechetický kongres pod záštitou Mons. Vojtěcha Cikrleho, biskupa brněnského. Kongres se bude konat od 27. do 29. 10. 2016 v Třešti u Jihlavy. Ústředním tématem kongresu bude Rodina a její role v náboženské výchově.

Kongres je příležitostí pro rozšíření odborných znalostí, pro načerpání inspirace do další služby a především je to možnost setkání a výměny zkušeností mezi „kolegy“.

Na kongresu vystoupí mj. Kateřina Lachmanová – „Obrácení rodičů jako předpoklad pro katechizaci v rodině“, Noemi Bravená – „Náboženská výchova a svět dítěte“, Ludmila Muchová – „Náboženská výchova mládeže v rodině“, P. Lukáš Engelmán – „Specifika mužské a ženské výchovy“. O zahraniční zkušenosti se přijdou podílet P. Andrzej Kicinski (Katedra katechetiky na Katolické univerzitě v Lublinu) – „Zkušenost Polska: Katecheze mládeže“ a P. Martin Michálek (ředitel Diecézního katechetického úřadu v Nitře) – „Zkušenost Slovenska: S rodiči ke svátostnému životu dětí“.

Účast dále přislíbil kardinál Dominika Duka, Mons. Jan Graubner, Mons. Karel Herbst a všichni dosavadní ředitelé Katechetické sekce ČBK.

Je možné se zúčastnit také praktických seminářů a k zakoupení nebo k inspiraci budou tematické knihy, pomůcky a další užitečné materiály za zvýhodněné ceny.

Přihlášky a aktuální informace na www.katecheze.cz

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 22. 10. 10.00 hod. Kněžské svěcení, katedrála, Litoměřice
- 25. 10. 10.00 hod. Setkání se seniory, DDKT, Litoměřice
- 26. 10. 11.00 hod. Žehnání Božího hrobu, Stráž pod Ralskem
- 1. 11. 18.00 hod. Poutní slavnost Všem svatých, Litoměřice
- 2. 11. 7.30 hod. Mše sv. za zamřelé, katedrála, Litoměřice
- 2. 11. 15.00 hod. Modlitební setkání, hřbitov, Litoměřice
- 4. 11. 10.00 hod. Děkovná mše svatá, 25 let Diecézní charity, kostel Všem svatých, Litoměřice
- 4. 11. 20.00 hod. Prosebná mše sv. za duchovní povolání, Doksany
- 10. 11. 19.00 hod. Koncert České filharmonie na závěr festivalu Lípa musica, Liberec
- 11. 11. 11.00 hod. Žehnání Svatomartinského vína, hrad, Litoměřice
- 11. 11. 17.00 hod. Svatomartinská pouť, Mlékojedy
- 27. 11. 17.00 hod. Adventní koncert, Osek

Z diáře Mons. Martina Davidka

- 22. 10. 10.00 hod. Kněžské svěcení, katedrála, Litoměřice
- 26. 10. 16.00 hod. Setkání se seniory, děkanství, Litoměřice
- 5. 11. 10.00 hod. Účast na pouti, Mčely
- 6. 11. 9.00 hod. Mše svatá, kostel Všem sv., Litoměřice
- 9. 11. 10.00 hod. Setkání pastoračních asistentů, Liberec
- 10. 11. 10.00 hod. Návštěva církevní školy, Jablonec nad Nisou
- 11. 11. 11.00 hod. Žehnání Svatomartinského vína, hrad, Litoměřice
- 12. 11. 9.30 hod. Fórum mládeže, Příchovice
- 16. 11. 10.00 hod. Setkání pastoračních asistentů, Litoměřice
- 17. 11. 10.30 hod. Poutní mše, Cvikov
- 25. 11. 19.00 hod. Rozsvícení adventního stromu, Brtníky
- 26. 11. 14.00 hod. Sv. Kateřina – pouť, Vlastibořice

Diáře aktuálně na www.dltm.cz

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2016 vychází deset čísel
- cena 1 ks je 20 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na (+420) 416 707 535-6

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá Mons. Martin Davídek. **Redakce:** Jana Michálková (michalkova@dltm.cz), Pavel Šmolík (smolik@dltm.cz). **Grafická úprava:** Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s. r. o. (zelenka@primatisk.net). **Objednávky a distribuci** zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. (+420) 416 707 535-6

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

Světové dny mládeže Krakov 2016

Foto: Jana Švecová

Archanděl Gabriel
Matyáš Bernard Braun – dílna
socha, dřevo, 1718

*Ze sbírek
litoměřické diecéze*

*Foto © SGVU
o Litoměřicích,
Jan Brodský*